

Trường Xuân nhận thua

Sa Thông Thiên thấy sư đệ nguy hiểm vội tung người vọt qua gạt phát trảo của Mai Siêu Phong. hai người cổ tay chạm nhau đều cùng thấy cánh tay tê chồn. trong lòng hoảng sợ. Lúc ấy bên trái vù vù mấy tiếng. liên châu tiền tiêu của Bành Liên Hồ đã bay tới. Mai Siêu Phong tiện tay nhấc Hầu Thông Hải lên ném về phía ấy. ái chà một tiếng gào lớn. Hầu Thông Hải đã bị loạt tiền đánh vào người. Hoàng Dung giữa lúc hỗn loạn kêu lớn: -Tam đầu giao, cung hỷ phát tài được bao nhiêu là tiền!

Sa Thông Thiên thấy cái ném ấy lực đạo mười phần mạnh mẽ. sư đệ mà đập xuống đất ắt bị trọng thương. liền phi thân qua đưa tay đỡ lưng y một cái. Hầu Thông Hải như con diều giấy bay tung ra nhưng đến lúc rơi lại xuống đất đã lấy lại được thăng bằng. y một thân võ công. bị ngã như thế hoàn toàn không bị gì. Có điều tay trái bị cái ném ấy kéo ra. y vùng quyền đánh tới. cánh tay vừa đúng với khoảng cách, lại đập mạnh lên ba cái bước thụt trên đầu.

Mai Siêu Phong ném người. Sa Thông Thiên cứu sư đệ đều chỉ xảy ra trong chớp mắt. Hầu Thông Hải bước thụt vừa chan chát trúng quyền. tiền tiêu của Bành Liên Hồ đã tiếp tục đánh tới Mai Siêu Phong. đồng thời Âu Dương Khắc. Lương Tử Ông. Sa Thông Thiên cũng từ ba phía trước. sau và bên phải xông vào giáp kích.

Mai Siêu Phong nghe tiếng xẹt hình. ngón tay liên tiếp bật ra. chỉ nghe một tràng keng keng keng keng. mấy mươi đồng tiền đã chia ra bắn vào bốn người Âu Dương. Lương. Sa. Bành. Y thị đồng thời hỏi: -Chia nhóm ngũ hành là gì?

Quách Tĩnh nói: -Mộc phía đông là hồn. Kim phía tây là phách. Hỏa phía nam là thần. Thủy phía bắc là tinh. Thổ ở giữa là ý.

Mai Siêu Phong nói: -Ái chà. trước đây ta đều nghĩ sai cả. Hòa hợp tứ tượng là gì?

Quách Tĩnh nói: -Giấu kín thần quang của nhãn. Ngưng tụ âm vận của tai, điều hòa hơi thở của mũi, tiết giảm khí vị của lưỡi.

Mai Siêu Phong mừng rỡ nói: -Té ra là thế. Vậy Ngũ khí triều nguyên là gì?

Quách Tĩnh nói: -Mắt không nhìn thì hồn ở can, tai không nghe thì tinh ở thận, lưỡi không nếm thì thần ở tâm, mũi không ngửi thì phách ở phế, tứ chi không động thì ý ở tỳ, đó là Ngũ hành triều nguyên.

Hòa hợp tứ tượng. Ngũ hành triều nguyên đều là then chốt trong việc hành công tu luyện của Đạo gia, trong Cửu âm chân kinh cứ nhắc đi nhắc lại nhưng lại không giải thích rõ ràng cách thức hành công. Mai Siêu Phong khó nhọc suy nghĩ hơn mười năm vẫn không hiểu được bí quyết, một sớm được Quách Tĩnh chỉ điểm đột nhiên hiểu ra, bảo y thị

làm sao không vui mừng? Lúc ấy lại hỏi: -Thế nào là Tam hoa tụ đỉnh?

Y thị luyện công bị tẩu hỏa, then chốt chính là chỗ ấy, nên hỏi mấy câu sau thì ngưng thần lắng nghe. Quách Tĩnh nói: -Tinh hóa thành khí, khí hóa thành thần

...

Mai Siêu Phong tập trung nghe y trả lời, ra tay hơi chậm. Địch nhân trước sau đều là danh gia cao thủ, y thị toàn tâm ứng chiến mà thời gian hơi lâu cũng chắc chắn phải thua, huống chi lại chia lòng chia trí? Quách Tĩnh mới nói được hai câu. Mai Siêu Phong vai trái sườn phải đã cùng lúc trúng chưởng của Âu Dương Khắc và Sa Thông Thiên, y thị tuy có một thân công phu hoành luyện nhưng cũng đau buốt không sao chịu nổi.

Hoàng Dung vốn muốn để Mai Siêu Phong giữ chân mọi người thì mình và Quách Tĩnh có thể trốn chạy, nào ngờ Quách Tĩnh lại bị y thị giữ rịt bên cạnh, biến thành một con ngựa chiến cho y thị lên trận giao phong, lại càng không sao thoát thân, trong lòng vừa lo sợ vừa tức giận. Mai Siêu Phong đánh thêm vài chiêu đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, sợ hãi kêu lớn: -Ồ, người tìm đâu ra lắm kẻ đối đầu lợi hại thế này? Sư phụ đâu?

Lúc ấy tâm tình của y thị rất trái ngược, vừa muốn sư phụ tới ngay lập tức để chính mắt nhìn thấy y thị cứu giúp sư muội, lập tức ra tay đánh đuổi bốn kẻ đối đầu nguy hiểm, nhưng nghĩ tới tính nết và lối xử sự của sư phụ lại bất giác nổi gai ốc, chỉ mong vĩnh viễn không gặp lại y.

Hoàng Dung nói: -Người sẽ tới ngay thôi. Mấy người này làm sao là đối thủ của người được? Nếu người ngồi dưới đất thì họ không động được tới một sợi tóc của người.

Nàng chỉ mong Mai Siêu Phong bị tăng bốc, sính cường hiếu thắng, buông Quách Tĩnh ra thật. Nào ngờ Mai Siêu Phong đỡ trái gạt phải đã sớm có nỗi khổ khó nói ra lời, mỗi một chớp mắt đều có thể mất mạng trong tay địch nhân, làm sao còn cao ngạo tự phụ được? Huống hồ y thị trong lòng còn có không ít nghi nan về nội công muốn hỏi, nói thế nào cũng không chịu thả Quách Tĩnh ra.

Lại đấu thêm một lúc. Lương Tử Ông hú dài một tiếng nhảy vọt lên không.

Mai Siêu Phong cảm thấy hai bên đều có người đồng thời đánh tới, cánh tay vung ngang ra, chợt thấy đầu bị giữ chặt, mái tóc dài đã bị Lương Tử Ông nắm chặt.

Hoàng Dung thấy nguy cấp liền phát chưởng đánh vào hậu tâm Lương Tử Ông.

Lương Tử Ông tay phải kéo về ngoặc lấy cổ tay nàng, tay trái vẫn giữ chặt mái tóc Mai Siêu Phong không buông. Mai Siêu Phong vung chưởng chém mạnh tới. Lương Tử Ông chợt thấy kinh phong quét vào giữa mặt

đành buông tóc y thị ra, nghiêng người né tránh.

Bành Liên Hổ chiết chiêu với y thị hồi lâu đã sớm biết y thị là Mai Siêu Phong trong Hắc Phong song sát, sau lại thấy Hoàng Dung ra tay giúp đỡ y thị bèn mắng: -Tiểu nha đầu, người nói không phải là đệ tử của Hắc Phong song sát, thật là bịa đặt trơ tráo.

Hoàng Dung cười nói: -Y thị mà là sư phụ của ta à? Cứ cho y thị học thêm một trăm năm nữa cũng chưa chắc đã đáng.

Bành Liên Hổ thấy gia số võ công của nàng rõ ràng rất gần với Mai Siêu Phong, không ngờ ngay trước mặt Mai Siêu Phong nàng vẫn không thừa nhận, vả lại trong lời lẽ còn hoàn toàn không hề có chút tôn kính đối với y thị, không biết vì sao, bất giác vô cùng kinh ngạc.

Sa Thông Thiên kêu lên: -Bắn người trước hết cứ bắn ngựa!

Chân phải quét ngang đá mạnh vào chân Quách Tĩnh. Mai Siêu Phong cả kinh nghĩ thầm: -Thằng tiểu tử này võ nghệ thấp kém, không thể tự bảo toàn, chỉ cần bị họ đả thương, mình không di động được sẽ bị họ hạ sát lập tức. Bèn hú khê một tiếng, vươn tay chụp xuống chân Sa Thông Thiên, lúc ấy thân hình cúi xuống. Âu Dương Khắc thừa cơ sấn vào, một chưởng đánh trúng hậu tâm y thị. Mai Siêu Phong hự một tiếng, tay phải kéo một cái, ánh sáng trắng chớp lên, một ngọn trường tiên vung ra múa lên, lập tức bức bách bốn người phải lùi lại.

Bành Liên Hổ nghĩ thầm: -Không giết chết mục mù này trước, để chồng mục là Đồng thi tới thì càng lớn chuyện?

Nguyên việc Trần Huyền Phong chết trên núi hoang thì phần lớn võ lâm Trung nguyên đều không biết. Hắc Phong song sát oai danh vang dậy, ra tay tàn độc, không gì không làm, cho dù hung hãn như bọn Bành Liên Hổ trước nay cũng phải úy kỵ.

Ngọn Độc long ngân tiên của Mai Siêu Phong vốn vô cùng lợi hại, trong vòng bốn trượng ai chống là chết, nhưng Sa Thông Thiên. Bành Liên Hổ. Lương Tử Ông. Âu Dương Khắc đều không phải là kẻ dễ đối phó, há lại chịu vì thế mà ngừng tay?

Sau khi nhảy lui ra ai cũng quan sát tiên pháp. Đột nhiên Bành Liên Hổ ào ào mấy tiếng lăn tròn dưới đất xông vào. Mai Siêu Phong múa roi chặn đứng ba người kia không thể lo dưới đất, nghe Quách Tĩnh sợ hãi kêu lên thất thanh, nghĩ thầm đại thế đã vỡ, tay phải vươn mau ra đập một chưởng xuống đất.

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh gặp nguy hiểm định ra tay giúp, nhưng Mai Siêu Phong đã múa ngọn trường tiên dệt thành một vòng tròn màu bạc, làm sao tiến được vào trong vòng roi? Nhưng hiện nàng một mình chống chọi với Hắc Thông Hải, quả thật đã không đón đỡ nổi, tình hình cực kỳ nguy cấp, chỉ còn cách cao giọng gọi: -Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.

Nhưng bọn Bành Liên Hồ đòi nào đếm xỉa tới?

Nàng đang rướn cổ định gọi lần nữa, chợt nghe trên đầu tường có một người cao giọng gọi: -Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.

Hoàng Dung ngoảnh nhìn chỉ thấy có sáu người đứng lố nhố trên tường, trong bóng đêm không thấy rõ được diện mạo. Bọn Bành Liên Hồ biết có người tới, chỉ không biết là bạn hay thù, nhưng lúc ấy đang ác đấu hăng máu, không ai dừng tay được.

Hai người trên tường nhảy xuống, một người huy động nhuyễn tiên, một người vung đòn gánh sắt cùng xông vào đánh Âu Dương Khắc. Người béo lùn sử nhuyễn tiên quát: -Thằng giặc hái hoa, phen này ngươi chạy đi đâu?

Quách Tĩnh nghe thấy thanh âm, trong lòng cả mừng kêu lên: -Sự phụ, mau cứu đệ tử với!

Sáu người này chính là Giang Nam lục quái. Họ chia tay với Quách Tĩnh trên đường Tái Bắc, đi theo tám cô gái áo trắng núi Bạch Đà, đêm ấy phát giác Âu Dương Khắc suất lãnh đám tỳ thiếp đi bắt cóc con gái nhà lành. Giang Nam lục quái dĩ nhiên không thể ngồi nhìn, lập tức động thủ với y. Âu Dương Khắc võ công tuy cao cường, nhưng lục quái khổ luyện hơn mười năm ở Mạc bắc, công phu đã khác hẳn ngày trước. Sáu người vây đánh một mình y. Âu Dương Khắc bị trúng một trượng của Kha Trấn Ác, lại bị Chu Thông dùng Phân cân thác cốt thủ bẻ gãy ngón út tay trái, đành vứt cô gái bắt được xuống chạy tháo thân, đám tỳ thiếp giúp y làm ác bị Nam Hy Nhân và Toàn Kim Phát giết chết hai người. Lục quái đưa cô gái kia về nhà rồi, trở lại đuổi theo Âu Dương Khắc. Nào ngờ y rất gian hoạt, đi vòng đường khác nên tìm không thấy. Lục quái biết nếu đơn đả độc đấu thì không ai bằng y nên không dám chia ra truy tìm, may là trang phục của các cô gái cưới lạc đà trắng kia rất đặc biệt, rất dễ hỏi thăm hành tung của họ, sáu người thẳng đường đuổi theo tới Triệu vương phủ.

Trong đêm tối bộ quần áo trắng của Âu Dương Khắc rất dễ bắt mắt. Hàn Bảo Câu và Nam Hy Nhân vừa nhìn thấy lập tức xông vào động thủ, chợt nghe tiếng Quách Tĩnh kêu, sáu người vừa mừng vừa sợ, bọn Chu Thông ngưng thần nhìn lại, thấy người vũ lộng trường tiên giữa vòng vây rõ ràng là Thiết thi Mai Siêu Phong, y thị đang ngồi trên vai Quách Tĩnh, xem ra Quách Tĩnh đã lọt vào tay y thị. Lúc ấy mọi người đều cả kinh thất sắc. Hàn Tiểu Oanh lập tức vung kiếm vọt tới. Toàn Kim Phát lăn xả vào vòng roi, nhất tề sấn lên cứu Quách Tĩnh.

Bọn Bành Liên Hồ đột nhiên thấy sáu người tới đã thấy kỳ quái, mà sáu người kẻ đánh Âu Dương Khắc kẻ đánh Mai Siêu Phong, là bạn hay thù không sao biết rõ. Bành Liên Hồ dừng tay không đánh nữa, dùng Địa đường quyền lăn ra khỏi vòng roi, kêu lên: -Mọi người dừng tay, ta có lời muốn nói.

Giọng nói vang rền như tiếng chuông lớn, mọi người đều bị chấn động thấy ù cả tai. Lương Tử Ông và Sa Thông Thiên lui ra trước tiên.

Kha Trấn Ác nghe thanh âm của y, biết người này võ công cao cường, lập tức kêu lên: -Tam đệ. Thất muội, khoan hãy động thủ!

Bọn Hàn Bảo Câu nghe đại ca gọi, đều lui cả lại.

Mai Siêu Phong cũng thư ngôn ngôn tiên về.Ồ ồ thở dốc. Hoàng Dung bước ló nói: -Lần này người lập công không nhỏ, nhất định cha ta sẽ vui lắm.

Hai tay khua khua ra hiệu cho Quách Tĩnh ném Mai Siêu Phong đi.

Quách Tĩnh hiểu ý, biết Hoàng Dung nói chuyện cốt để làm y thị phân tâm, bèn kêu lên: -Tam hoa tụ đỉnh là tinh hóa thành khí, khí hóa thành thần, thần hóa thành rỗng không, nhớ cho kỹ nhé.

Mai Siêu Phong cố nhớ, hỏi: -Cách hóa là thế nào?, chợt thấy thân hình bắn tung lên không. Chính là Quách Tĩnh nhân lúc y thị tập trung ghi nhớ bí quyết nội công bèn vận sức lên hai tay ném y thị ra vài trượng, đồng thời đề khí tung người nhảy lui về phía sau. Thân hình y chưa chạm đất, chỉ thấy ánh sáng loang loáng chớp lên, ngọn Độc long ngân tiên treo đầy móc câu đã bay tới trước mặt. Hàn Bảo Câu kêu lên: - Không xong.

Ngọn nhuyễn tiên cuốn ra, hai ngọn roi chạm nhau, cảm thấy hồ khẩu bị chấn động mạnh, ngọn nhuyễn tiên trong tay đã bị ngọn Độc long ngân tiên giật mất.

Mai Siêu Phong thân hình rơi gần tới đất thì chống tay một cái nhẹ nhàng ngồi xuống. Y thị nghe thanh âm bọn Kha Trấn Ác, lại qua lại với Hàn Tiểu Oanh một chiêu, biết Giang Nam thất quái đã tới trong lòng vừa giận vừa sợ, nghĩ thầm: -Mình đi khắp nơi tìm họ không được, hôm nay họ lại tự tìm tới cửa, nếu là hôm khác thì đúng là tạ ơn trời đất, mong mà không được, nhưng hiện giờ cường địch vây đánh, mình vốn đã chi trì không nổi, lại thêm bảy tên ma đầu này thì hôm nay có chết không sống rồi.

Bèn nghiêng rằng một cái quyết định bọn Lương lão quái với mình vốn không oán không thù, hôm nay mình cứ quyết ý sống chết với thất quái, bỏ liều một mạng này là xong. Kế nắm chặt ngọn Độc long ngân tiên, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của thất quái, nghĩ thầm: -Trong thất quái chỉ có lục quái tới, còn một người không biết mai phục ở đâu?

Có lẽ y thị không biết Tiểu Di đà Trương A Sinh đã bị chồng y thị giết chết từ lâu.

Giang Nam lục quái và bọn Sa Thông Thiên đều úy kỵ ngọn ngân tiên của y thị lợi hại, ai cũng đứng ra xa xa, không dám tới gần trong khoảng bốn năm trượng chung quanh y thị, nhất thời đều im phăng phắc.

Chu Thông hạ giọng hỏi: -Quách Tĩnh Tại sao họ đánh nhau? Sao người lại giúp đỡ mẹ yêu phụ ấy?

Quách Tĩnh nói: -Họ muốn giết con, nhờ có mẹ ta cứu con.

Bọn Chu Thông đều ngạc nhiên không hiểu. Bành Liên Hồ kêu lên: - Người mới tới để lại tên họ đi, nửa đêm xông vào vương phủ có việc gì vậy?

Kha Trấn Ác lạnh lùng nói: -Ta họ Kha, người trên giang hồ gọi bảy anh em bọn ta là Giang Nam thất quái.

Bành Liên Hồ nói: -A. Giang Nam thất hiệp, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Sa Thông Thiên thanh âm quái dị kêu lên: -Hay lắm, thất quái tìm tới cửa, lão Sa ta đang muốn lãnh giáo xem rốt lại thất quái có bản lĩnh gì đây.

Y nghe tên thất quái lập tức nhớ lại mối hận bốn đệ tử chịu nhục, thân hình chồm lên một cái sấn tới.

Y thấy Kha Trấn Ác mắt mù. Hàn Tiểu Oanh là phụ nữ. Toàn Kim Phát thân hình nhỏ thó. Hàn Bảo Câu vừa lùn vừa béo. Chu Thông dơ dáy không giống nhân vật võ lâm, chỉ có Nam Hy Nhân khí vũ hiên ngang bèn không thèm động thủ với những người kia, một chưởng vù vù chém xuống đầu Nam Hy Nhân. Nam Hy Nhân cầm đòn gánh xuống đất một cái vung chưởng đón đỡ, nhưng mới qua lại vài chiêu đã không chống nổi. Hàn Tiểu Oanh liền vung trường kiếm. Toàn Kim Phát cũng vung đòn cân sấn tới đánh giúp.

Bành Liên Hồ quát lớn một tiếng phi thân vọt vào đoạt chiếc đòn cân trong tay Toàn Kim Phát. Chiêu số trên chiếc đòn cân của Toàn Kim Phát biến hóa đa đoan, thấy Bành Liên Hồ sấn vào toan đoạt binh khí, lập tức thu cán cân lại, móc cân quả cân hai đầu đồng thời bay ra, cho dù Bành Liên Hồ kiến thức rộng rãi nhưng loại binh khí kỳ dị này cũng chưa từng thấy qua, bèn dùng chiêu Quái mạng phiên thân tránh khỏi binh khí của đối phương đánh vào hai bên, quát lên: -Cái gì thế này? Thứ để cân hàng ngoài chợ mà cũng đem làm binh khí?

Toàn Kim Phát nói: -Đòn cân này của ta đang định dùng để cân con heo ốm không đầy ba cân nhà người đấy.

Bành Liên Hồ cả giận nghiêng người sấn vào, song chưởng rít gió vù vù Toàn Kim Phát làm sao chống nổi? Hàn Bảo Câu thấy lục đệ nguy hiểm, y tuy đã mất ngọn nhuyễn tiên nhưng công phu quyền cước cũng không phải tầm thường, bèn vung quyền phóng cước xông vào cùng Toàn Kim Phát đánh Bành Liên Hồ, nhưng lấy một chọi hai cũng không chống nổi đối phương.

Kha Trấn Ác múa Phục ma trượng. Chu Thông vung Bạch tập phân chia nhau xông vào vòng chiến. Kha Chu hai người võ công cao hơn hẳn số

còn lại trong lục quái, lấy ba chọi một liền chiếm thượng phong.

Bên này Hầu Thông Hải đánh nhau với Hoàng Dung đã đến lúc kịch liệt. Hầu Thông Hải võ công vốn cao hơn, nhưng nghĩ tới thằng tiểu tử thối tha này mặc Nhuyễn vị giáp, trên đầu cũng có gai nhọn rất lợi hại nên quyền cước không dám chạm vào người nàng, lại càng không dám chụp tóc nàng lần nữa. Hoàng Dung thấy y sợ sệt bèn cạy giáp khinh người, hung hăng xông bừa vào. Hầu Thông Hải liên tiếp lùi ra, kêu lên: -Không công bằng, không công bằng. Người cứ cởi Nhuyễn vị giáp ra rồi sẽ đánh tiếp.

Hoàng Dung nói: -Được, vậy người cứ cắt ba cục bướu trên đầu đi rồi sẽ đánh tiếp, nếu không cũng không công bằng.

Hầu Thông Hải tức giận nói: -Ba cục bướu trên đầu ta không dễ thương được người.

Hoàng Dung nói: -Nhưng ta nhìn thấy là phát khiếp, há chẳng phải là người chiếm quá nhiều tiện nghi sao? Nào, một, hai, ba, người cắt bướu, ta cởi giáp.

Hầu Thông Hải tức giận quát: -Ta không cắt?

Hoàng Dung nói: -Người có cắt cũng vẫn còn chiếm tiện nghi mà.

Hầu Thông Hải tức giận nói: -Ta không mắc lừa người đâu, nói thế nào cũng không cắt!

Âu Dương Khắc thấy tình hình bất lợi, nghĩ thầm: -Cứ giết sáu đứa khốn khiếp đuổi theo làm khó mình này trước đi rồi sẽ tính. Mụ yêu phụ kia dù sao cũng không thể chạy khỏi đây, thông thả sẽ thu thập cũng không muộn.

Y có ý muốn phô diễn võ công, hai chân điểm một cái, triển khai khinh công Thuần tức thiên lý gia truyền, đột nhiên đã tới cạnh Kha Trấn Ác, quát: -Quân lắm chuyện, phải cho thằng giặc mù nhà người biết sự lợi hại của bản công tử, tay phải vung ra tiến lên phát chưởng.

Kha Trấn Ác nhắc đuôi trượng lên, nào ngờ chợt nghe tiếng gió rít lên sau gáy bên phải đánh vào tay chưởng đánh trả của y. Kha Trấn Ác cúi đầu tránh khỏi, ra chiêu Kim cương hộ pháp vung trượng đánh mạnh tới thì Âu Dương Khắc đã sẵn tới giao thủ với Nam Hy Nhân. Y thoát đông thoát tây, trong giây lát đã ra sát thủ đánh nhau với tất cả lục quái.

Lương Tử Ông ánh mắt từ đầu tới cuối không rời Quách Tĩnh, thấy Âu Dương Khắc vừa xuất thủ thì lục quái trong chớp mắt đã sắp thua, bèn vung hai tay chụp tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vội vàng đỡ gạt nhưng làm sao là đối thủ của y được, mới qua vài chiêu ngực đã bị nắm chặt. Lương Tử Ông tay phải chụp vào bụng dưới y. Quách Tĩnh lúc nguy cấp thót bụng lại, soạt một tiếng, áo đã bị xé rách, mười mấy gói thuốc trong bọc bị y chụp hết. Lương Tử Ông nghe mùi biết ngay là thuốc, tiện tay bỏ luôn vào bọc, trảo thứ hai lại chụp ra.

Quách Tĩnh giật mạnh thoát khỏi ngũ trảo tay trái của Lương Tử Ông đang nắm ngực, chạy về phía Mai Siêu Phong, kêu lên: -Này, cứu ta mau.

Mai Siêu Phong nghĩ thầm: -Trong nội công của Huyền môn vẫn còn rất nhiều điều mình chưa hiểu rõ, lập tức kêu lên: -Qua đây cổng ta lên, đừng sợ lão quái ấy.

Quách Tĩnh biết muốn công y thị thì dễ nhưng muốn thoát thân thì quả rất khó nên không dám tới gần, cứ chạy quanh người y thị.

Lương Tử Ông thấy Quách Tĩnh đã tiến gần phạm vi ngọn trường tiên của Mai Siêu Phong đánh tới vẫn đuổi riết không tha, nhưng cũng đề phòng ngọn trường tiên đánh tới. Mai Siêu Phong nghe rõ chỗ Quách Tĩnh đứng, ngọn ngân tiên vung ra cuốn hai chân y.

Hoàng Dung tuy đang giao đấu với Hắc Thông Hải nhưng sau khi chiếm được thượng phong thì một nửa tâm trí lo chiếu cố cho Quách Tĩnh, đầu tiên thấy y bị Lương Tử Ông chụp được, chỉ vì khoảng cách quá xa không sao cứu kịp, trong lòng vô cùng lo lắng, sau đó thấy y chạy tới gần, ngọn trường tiên của Mai Siêu Phong cuốn đất quét ra. Quách Tĩnh không sao né tránh, trong lúc nguy cấp bèn tung người nhảy xổ vào ngọn roi. Ngọn ngân tiên của Mai Siêu Phong gặp vật liền kéo về, thừa thế rút lại đã cuốn chặt ngang lưng Hoàng Dung nhấc bổng lên. Hoàng Dung thân hình trên không quát: -Mai Nhược Hoa, người dám đả thương ta à?

Mai Siêu Phong nghe thấy là thanh âm của Hoàng Dung, giật mình nghĩ thầm: -Trên roi của mình toàn là móc câu sắc nhọn, phen này đả thương con nha đầu kia, sư phụ càng không thể tha mình. Một là không làm, hai là làm thì không thôi, trước sau gì cũng là phản bội sư môn, cứ giết con nha đầu này rồi sẽ tính.

Bèn rung ngọn trường tiên kéo Hoàng Dung về cạnh mình, thả nàng xuống đất, vốn cho rằng những móc câu sắc nhọn trên roi đã cắm ngập vào thịt nàng, nào ngờ chỉ mới xé rách áo ngoài chứ chưa hề làm nàng thương tổn chút nào. Hoàng Dung cười nói: -Người xé rách quần áo của ta, ta bắt người phải đền!

Mai Siêu Phong nghe giọng nói của nàng không có vẻ gì là đã bị thương, không kìm được sửng sốt, kể hiểu ngay à, tám Nhuyễn vị giáp của sư phụ tự nhiên là cho thị, trong lòng chợt hết lo lắng, nói: -Đây là ta không phải, nhất định sẽ đền tiểu sư muội một chiếc áo mới.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh vẫy tay. Quách Tĩnh bước tới cạnh nàng cùng đi ra cách Mai Siêu Phong hơn một trượng đứng lại. Lương Tử Ông sợ Mai Siêu Phong lợi hại, không dám tới gần.

Bên này Giang Nam lục quái đã đứng thành một vòng, lưng hướng vào trong mặt hướng ra ngoài, kiệt lực đón đỡ thế công của Sa Thông Thiên.

Bành Liên Hồ.

Âu Dương Khắc. Hầu Thông Hải, đây là trận thế mà lục quái đã luyện thành ở Mông Cổ, lúc gặp cường địch thì kết thành trận thế ứng chiến, không cần đề phòng sau lưng. oai lực lập tức tăng lên gấp rưỡi. Nhưng ba người Sa. Bành. Âu Dương võ công quả thật rất cao cường, lục quái còn lâu mới là địch thủ, trong giây lát đã rơi vào tình thế vô cùng nguy ngập. Không bao lâu Hàn Bảo Câu đầu vai bị trúng đòn.

Y biết nếu lui ra khỏi vòng chiến, trận thế sẽ có sơ hở, tính mạng của sáu anh em và Quách Tĩnh sẽ khó bảo toàn, đành cắn răng nhịn đau, miễn cường chi trì. Bành Liên Hồ ra tay độc ác nhất, liên tiếp sấn vào Hàn Bảo Câu hạ sát thủ.

Quách Tĩnh thấy thế nguy, sải chân xông tới, song chưởng ra chiêu Bài vân thoi nguyệt đánh mạnh vào hậu tâm Bành Liên Hồ. Bành Liên Hồ cười nhạt một tiếng, vung chưởng gạt ra, chỉ trong ba chiêu Quách Tĩnh đã rơi vào thế nguy.

Hoàng Dung thấy y không có cách nào thoát thân, trong lúc nguy nan chợt nghĩ tới câu: Kẻ thất phu không có tội vì tiếc viên ngọc mà có tội, bèn cao giọng gọi lớn: -Mai Siêu Phong, người trộm bộ Cửu âm chân kinh của cha ta, mau đưa ra để ta mang về trả cho cha ta.

Mai Siêu Phong giật nảy mình nhưng không trả lời. Âu Dương Khắc. Sa Thông Thiên. Bành Liên Hồ. Lương Tử ông bốn người không hẹn mà cùng nhảy xổ về phía Mai Siêu Phong. Bốn người đều suy nghĩ như nhau Cửu âm chân kinh là bí kíp tối cao vô thượng trong võ học của thiên hạ, té ra quả nhiên đang trong tay Hắc Phong song sát. Lúc ấy bốn người cũng không nghĩ gì tới việc khác, chỉ mong muốn giết được Mai Siêu Phong, độc chiếm Cửu âm chân kinh.

Mai Siêu Phong vũ động ngọn ngân tiên, bốn tay hảo thủ nhất thời cũng không dám coi thường vòng roi. Hoàng Dung thấy chỉ một câu đã làm phân tán bốn tên cường địch, kéo tay Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Chúng ta chạy mau?

Đúng lúc ấy chợt thấy trong bụi cây rậm có một người hốt hải chạy tới kêu lên: - Các vị sư phó, cha ta có việc quan trọng mời các vị lập tức tới giúp đỡ.

Người ấy đầu đội Thúc phát kim quan lệch qua một bên, giọng nói vô cùng hoảng hốt, chính là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

Bọn Bành Liên Hồ vừa nghe thấy, đều nghĩ thầm: -Vương gia đưa hậu lễ mời chúng ta, đã có việc gấp làm sao có thể không tới?

Liên lập tức nhảy ra, nhưng vẫn tiếc rẻ Cửu âm chân kinh, ánh mắt vẫn đổ dồn vào Mai Siêu Phong. Hoàn Nhan Khang hạ giọng nói: -Mẹ ta.., mẹ bị người gian bắt đi, gia gia mời các vị tới cứu, xin mọi người đi ngay.

Nguyên là Hoàn Nhan Hồng Liệt mang thân binh rời khỏi vương phủ truy

tìm vương phi, đi hồi lâu không thấy tung tích, nghĩ tới bọn Bành Liên Hồ bản lĩnh cao cường, vội sai con về phủ triệu thỉnh. Hoàn Nhan Khang trong lòng lo lắng, lại đang trong đêm, nên không nhìn thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất.

Bọn Bành Liên Hồ đều nghĩ thầm: -Vương phi bị bắt thì làm sao được?

Vậy bọn ta ở trong vương phủ để làm gì?

Kế đó lại đều nghĩ: -Té ra lục quái dùng kế điệu hổ ly sơn, cột chặt các cao thủ ở đây cho người khác vào bắt cóc vương phi.

Chuyện Cửu âm chân kinh gì đó đành phải để sau sẽ tính. Tất cả những người ở đây đều muốn đoạt chân kinh, bằng vào bản lĩnh của mình thì chắc chắn rất khó có thể đánh bại quần hào để độc chiếm một mình, thôi cứ để sau này nghĩ kế khác là hơn.

Lúc ấy lập tức đều rào chân chạy mau, theo Hoàn Nhan Khang.

Lương Tử Ông đi sau cùng, làm sao quên được máu nóng trong người Quách Tĩnh? Chuyện cứu vương phi hay không thì y hoàn toàn không quan tâm, chỉ là người đơn thế bạc, đành căm tức bỏ đi. Quách Tĩnh kêu lên: -Này, trả thuốc lại cho ta?

Lương Tử Ông giận quá, vung tay lên một cái, một mũi Thấu cốt đinh bắn thẳng tới giữa mặt y, tiếng gió rít vù vù, kinh lực rất lợi hại.

Chu Thông bước tới hai bước, xòe chiếc quạt ra, đập ngọn Thấu cốt đinh rơi xuống. Chu Thông tay trái chụp một cái, đưa lên mũi ngửi ngửi, nói: - À, là Tý Ngọ Thấu cốt đinh kiến huyết phong hầu.

Lương Tử Ông nghe y gọi đích danh ám khí của mình, sau khi sửng sốt quay người lại hỏi: -Cái gì?

Chu Thông phi người vọt lên, giữa lòng bàn tay có một ngọn Thấu cốt đinh, cười nói: -Xin trả cho lão tiên sinh.

Lương Tử Ông thản nhiên đón lấy, y biết Chu Thông công phu vốn không bằng mình, cũng không sợ bị ám toán. Chu Thông thấy tay áo bên trái y dính đầy bùn đất, bèn vung tay áo phỉ cho y. Lương Tử Ông tức giận nói: -Ai cần người lấy lòng?

Rồi quay người bước đi.

Quách Tĩnh cảm thấy khó nghĩ, nếu bỏ qua chuyện này thì một đêm nguy hiểm vất vả, kết quả là vẫn chưa lấy trộm được thuốc, nếu miễn cưỡng sấn tới cướp lại thì không phải là đối thủ của địch nhân, đang ngần ngừ thì Kha Trấn Ác nói: - Mọi người về thôi, rồi tung người vọt qua tường.

Ngũ quái cũng theo y lên đường.

Hàn Tiểu Oanh chỉ Mai Siêu Phong nói: -Đại ca, tính sao?

Kha Trấn Ác nói: -Chúng ta đã đáp ứng lời Mã đạo trưởng, cứ tha mạng

cho y thị.

Hoàng Dung cười hì hì nhưng không tới ra mắt lục quái, một mình nhảy lên một đầu tường. Mai Siêu Phong kêu lên: -Tiểu sư muội. Sư phụ đâu?

Hoàng Dung cười khanh khách nói: -Lão nhân gia người vốn không biết người ở đây, để ta đi tìm ông nói lại, tự nhiên là ông sẽ tới đây giết người.

Cứ yên tâm đi, ta không lừa người đâu.

Mai Siêu Phong giận quá, hai tay chống một cái, chột đứng thẳng lên, bước chân loạng choạng, lắc la lắc lư xông về phía Hoàng Dung. Nguyên là y thị cường luyện nội công, một hơi chân khí đi tới đan điền không trở lên được nữa, nửa người dưới tê liệt. Y thị càng cố đẩy chân khí đi, nào ngờ càng đi càng bế tắc, lúc ấy hơi giận xông lên, quên rằng mình không thể động đậy được, lại sai chân xông mau về phía Hoàng Dung, chột đạt tới cảnh giới vô ngã, một luồng hơi nóng bốc lên tâm khẩu, hai chân lại trở thành của mình.

Hoàng Dung thấy y thị sai chân đuổi theo cả kinh, nhảy luôn xuống chân tường, như một làn khói lướt đi mất hút. Mai Siêu Phong đột nhiên nhớ ra: -Ồ, sao mình lại đi được?

Ý niệm vừa dấy lên, hai chân chột tê rần, ngã luôn xuống đất ngất đi.

Lúc ấy lục quái mà muốn lấy tính mạng của y thị cũng như lấy đồ vật trong túi, nhưng vì từng hứa với Mã Ngọc, bèn dắt Quách Tĩnh ra khỏi vương phủ. Hàn Tiểu Oanh hấp tấp nhất, mở miệng hỏi trước Tĩnh nhi, sao con ở đây?

Quách Tĩnh đem việc Vương Xử Nhất cứu mạng, đi phó yến trúng độc. ăn trộm thuốc thất thủ, gặp Mai Siêu Phong dưới hang đất kể qua một lượt, còn những tình tiết về vợ chồng Dương Thiết Tâm thì nhất thời chưa kịp kể rõ. Chu Thông nói: -Chúng ta mau đi thăm Vương đạo trưởng.

❏

Dương Thiết Tâm và vợ gặp lại nhau, vừa vui mừng vừa đau xót, công vợ vượt tường ra khỏi vương phủ.

Nghĩa nữ của y là Mục Niệm Từ đang nóng lòng đợi dưới chân tường, chột thấy cha công một người đàn bà nằm vắt ngang trên vai, vô cùng ngạc nhiên hỏi: -Cha, bà ta là ai?

Dương Thiết Tâm nói: -Là mẹ con, chạy mau lên.

Mục Niệm Từ lại càng ngạc nhiên, hỏi: -Mẹ con à?

Dương Thiết Tâm nói: -Nói nhỏ thôi, về nhà sẽ nói.

Rồi công Bao Tích Nhược chạy mau.

Chạy được một đoạn. Bao Tích Nhược dần dần tỉnh lại, lúc ấy trời đã gần

sáng, trong ánh sáng mờ mờ thấy người cõng mình chính là người chồng mà mình ngày đêm thương nhớ, quả thật không biết là thật hay hư, còn ngờ là đang nằm mơ, đưa tay sờ lên mặt y, run lên nói: -Đại ca. Em chết rồi à?

Dương Thiết Tâm mừng quá rơi nước mắt, dịu giọng nói: -Chúng ta vẫn còn ...

Câu nói chưa dứt, phía sau tiếng reo hò ầm ầm, đèn đuốc sáng trưng, một đội người ngựa đột nhiên rầm rập lao tới, đám đi đầu đều giơ đao vung thương quát lớn: -Tên phản tặc bắt cóc vương phi đừng chạy!

Dương Thiết Tâm nhìn quanh không thấy có chỗ nào ẩn núp được, nghĩ thầm: -Trời thương cho vợ chồng ta hôm nay được gặp mặt một lần, bây giờ có chết cũng thỏa ý rồi.

Bèn kêu lên: -Hài nhi, người tới đây cõng mẹ.

Bao Tích Nhược chợt nhớ lại tình hình ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An mười tám năm trước, chồng cõng mình tắt tả chạy trốn, trong đêm tối truy binh đuổi theo quát tháo chém giết, sau đó là mười tám năm chia lìa, thương tâm, nhục nhã. Nàng đột nhiên cảm thấy câu chuyện đêm ấy đang diễn lại, bèn ôm chặt cổ chồng, giữ rịt không buông.

Dương Thiết Tâm nhìn thấy truy binh đã tới gần, nghĩ nếu bị bắt chịu nhục chẳng bằng ra sức đánh nhau mà chết, lúc ấy liền gỡ tay vợ ra, đưa nàng vào lòng Mục Niệm Từ, quay người xông về phía đám truy binh vung quyền đánh ngã một tên quân sĩ, cướp được một ngọn hoa thương. Y vừa cầm thương vào tay lập tức như rồng thêm cánh, viên đội trưởng thân binh Thang Tổ Đức bị đâm trúng đùi ngã ngựa, đám thân binh đồng thanh kêu gào, bỏ chạy tán loạn. Dương Thiết Tâm thấy trong đám truy binh hoàn toàn không có cao thủ, cũng hơi yên tâm, chỉ là chưa cướp được ngựa, cảm thấy rất tiếc.

Ba người quay đầu chạy tiếp. Lúc ấy trời đã sáng rõ. Bao Tích Nhược thấy trên người chồng có vết máu tươi lốm đốm bèn hỏi: -Chàng bị thương rồi à?

Dương Thiết Tâm nhìn nàng một cái, cảm thấy mu bàn tay đau rần, té ra mới rồi y dùng sức mạnh quá, vết thương chỗ mười ngón tay Hoàn Nhan Khang chụp lên lại vỡ ra, máu chảy không ngừng, nhưng vừa rồi chỉ lo cầm đầu chạy nên cũng không thấy đau, lúc ấy mới thấy hai tay tê chồn, không nhấc lên nổi. Bao Tích Nhược đang định bó vết thương cho y, chợt phía sau tiếng hò reo ầm ầm, trong đám bụi bốc mịt mù có vô số binh mã đuổi tới.

Dương Thiết Tâm cười gượng nói: -Không cần bó đâu!

Rồi quay lại nói với Mục Niệm Từ: -Hài nhi, một mình con chạy đi! Ta và mẹ con sẽ ở lại đây ...

Mục Niệm Từ rất trầm tĩnh, cũng không khóc lóc, ngẩng đầu nói: -Chúng

ta ba người cùng chết một chỗ.

Bao Tích Nhược ngạc nhiên nói: -Cô ta.., sao cô ta lại là con chúng ta?

Dương Thiết Tâm đang định trả lời, chỉ thấy tiếng truy binh càng gần, ngẩng đầu lên chợt thấy phía đối diện có hai đạo sĩ đi tới. Một người râu tóc bạc trắng, thần sắc hiền từ, người kia râu dài đen nhánh, thần thái hiên ngang, lưng đeo một thanh trường kiếm. Dương Thiết Tâm sau khi ngạc nhiên lập tức cả mừng kêu lên: -Khưu đạo trưởng, hôm nay lại được gặp lão nhân gia người!

Hai đạo sĩ ấy một là Đan Dương tử Mã Ngọc, một là Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ. Hai người bọn họ hẹn Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất gặp nhau ở Trung đô để bàn việc tử võ với Giang Nam thất quái. Sư huynh đệ họ đang vội vàng đi, không ngờ lại gặp vợ chồng Dương Thiết Tâm ở đây. Khưu Xử Cơ nội công thâm hậu nên giữ được diện mạo không già, rõ ràng cách nhau mười tám năm mà vẻ mặt không khác gì ngày xưa, chỉ là hai bên tóc mai đã lốm đốm bạc. Y chợt nghe có người gọi mình, đưa mắt nhìn ra nhưng thấy không quen.

Dương Thiết Tâm kêu lên: -Mười tám năm trước đã cùng uống rượu giết giặc ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An. Khưu đạo trưởng còn nhớ không?

Khưu Xử Cơ nói: -Tôn giá là ...?

Dương Thiết Tâm nói: -Tại hạ là Dương Thiết Tâm. Khưu đạo trưởng từ khi chia tay đến nay vẫn khỏe chứ?

Nói xong lay sụp xuống đất. Khưu Xử Cơ vội vàng đáp lễ, trong lòng vô cùng nghi ngờ, nguyên là Dương Thiết Tâm gặp biến cố lớn, trôi nổi giang hồ, gió tuyết phơi pha, diện mạo đã khác hẳn ngày xưa.

Dương Thiết Tâm thấy y ngờ vực mà truy binh đã tới gần, không kịp giải thích rõ, cầm ngọn hoa thương lên, một chiêu Phượng điểm đầu đánh ra, tua đồ rung lên, mũi thương lóe sáng đâm tới trước ngực Khưu Xử Cơ quát: -Khưu đạo trưởng, người quên ta nhưng không thể quên thương pháp Dương gia.

Mũi thương còn cách ngực y một thước thì ngừng lại không đâm tới nữa. Khưu Xử Cơ thấy y đánh ra chiêu ấy đúng là thương pháp Dương gia chính tông, lập tức nhớ lại việc tử thí trên tuyết năm xưa, nhớ ra cố nhân, bất giác vừa đau xót vừa vui mừng, cao giọng kêu lên: -Trời ơi. Dương lão đệ, người còn sống sao? Thật là tạ ơn trời đất!

Dương Thiết Tâm rút thương sát lại kêu lên: -Xin đạo trưởng cứu ta!

Khưu Xử Cơ nhìn về phía đám người ngựa đuổi tới cười nói: -Sư huynh, tiểu đệ hôm nay lại phải khai sát giới rồi, anh đừng tức giận.

Mã Ngọc nói: -Giết ít người thôi, dọa cho họ chạy là được.

Khưu Xử Cơ buông tiếng cười lớn, sải chân sấn tới trước, hai tay vung ra lôi hai tên mã quân xuống ngựa ném thẳng vào hai tên mã quân đi sau.

Bốn người đập vào nhau ngã thành một đồng. Khuru Xử Cơ ra tay như điện, cứ thế lại quờ bắt tám người ném ngã thêm tám người, không đòn nào trượt.

Đám quân sĩ còn lại cả sợ, nhao nhao giật cương quay đầu ngựa bỏ chạy.

Đột nhiên phía sau đám mã quân có một người lách lên, thân thể cao lớn, đầu trọc bóng loáng, quát lớn: -Bọn chuột ở đâu tới?

Thân hình chớp lên đã tới trước mặt Khuru Xử Cơ, vung quyền đánh luôn. Khuru Xử Cơ thấy thân pháp của y mau lẹ, vung chưởng đón đỡ chát một tiếng, hai người đều lui lại ba bước. Khuru Xử Cơ thầm hoảng sợ: -Người này là ai mà võ công cao cường như thế?

Nào ngờ y trong lòng hoảng sợ, nhưng Quỷ môn Long vương tay trái đau âm ỉ còn hoảng sợ hơn, trong tiếng quát vang, vung quyền xông vào. Khuru Xử Cơ không dám coi thường, song chưởng phiên phi, ngưng thần đón đỡ. Đánh hơn mười hiệp.

Sa Thông Thiên cái đầu trọc bị ngũ chỉ của Khuru Xử Cơ quét trúng, để lại năm vết đỏ. Tuy y không nhìn thấy năm vết đỏ nhưng cảm thấy trên đầu ran rát, biết tay không không chống nổi đạo sĩ này, lập tức rút chiếc mái chèo sắt trong lưng ra, binh khí nặng kinh lực mạnh, một chiêu Tô Tần bội kiếm đập mạnh vào vai Khuru Xử Cơ. Khuru Xử Cơ thi triển công phu Không thủ nhập bạch nhận, toan cướp binh khí của y. Nhưng Sa Thông Thiên đã có công phu mấy mươi năm trên chiếc mái chèo sắt trên bộ đánh cạp dử, dưới nước đánh sáu dài, không phải tầm thường, nhất thời cũng không cướp được của y.

Khuru Xử Cơ ngấm ngầm khen ngợi, đang định quát hỏi tên họ, chợt nghe bên trái có người cao giọng quát: -Đạo trưởng có phải là một vị trong phái Toàn Chân không?

m thanh như xé đá, oai thế rất mạnh. Khuru Xử Cơ nhảy ra bên phải, thấy bên trái có bốn người đứng, nguyên là bọn Bành Liên Hồ. Lương Tử Ông. Âu Dương Khắc. Hầu Thông Hải đã nhất tề đuổi tới Khuru Xử Cơ chấp tay nói: -Bần đạo họ Khuru, xin thỉnh giáo tên họ các vị.

Khuru Xử Cơ oai danh vang dội Nam Bắc, bọn Sa Thông Thiên đưa mắt nhìn nhau, đều nghĩ thầm: -Chẳng lạ gì lão đạo sĩ này lại có tiếng tăm như thế, quả nhiên rất cao cường.

Bành Liên Hồ nghĩ thầm: -Bọn mình đã đánh Vương Xử Nhất bị thương, kết oán với phái Toàn Chân rồi. Hôm nay cứ hiệp lực trừ khử Khuru Xử Cơ, đúng là cơ hội rất tốt để dương danh thiên hạ!

Bèn đề khí quát lớn: -Mọi người xông cả vào ...

Tiếng cuối cùng chưa dứt đã rút đôi Phán quan bút trong lưng ra, tung người vọt tới tấn công Khuru Xử Cơ. Y biết đối phương cao cường, xuất thủ là dùng binh khí ra luôn sát thủ, trên đánh vào huyệt Vân môn, dưới

điểm vào huyết Thái hách, hai chiêu này dùng hết mười thành công lực, không có chút nào là hạ thủ lưu tình.

Khuru Xử Cơ nghĩ thầm: -Gã lùn này ngang tàng thật! Nhưng thân thủ quả không phải tầm thường.

Soạt một tiếng, trường kiếm đã cầm trên tay, mũi kiếm đâm thẳng vào mu bàn tay phải Bành Liên Hồ, sống kiếm đập vào hông Sa Thông Thiên, trường kiếm rút lại, chuôi kiếm đánh vào huyết Chương môn trên sườn Hầu Thông Hải, một chiêu liên tiếp tấn công cả ba người, kiếm pháp vô cùng tinh diệu.

Sa Bành hai người vùng binh khí đón đỡ. Hầu Thông Hải suýt nữa bị điểm trúng huyết đạo, may là kịp thời co người lui lại nhưng hông đã bị trúng một cước rất nặng, ngã sấp mặt xuống, nói ra cũng vừa khéo, ba cái bước lại đập luôn xuống đất. Lương Tử Ông ngấm ngầm hoảng sợ, nép người sấn lên giáp công.

Âu Dương Khắc thấy Khuru Xử Cơ bị Sa Thông Thiên và Bành Liên Hồ kìm chân. Lương Tử Ông lại từ một bên xông vào giáp công, cơ hội thế này không nắm lấy thì còn chờ tới bao giờ? Tay trái vùng hờ, chiếc quạt sắt bên tay phải xoẹt xoẹt xoẹt ba nhát liên tiếp điểm vào ba huyết Đào đạo. Hồn môn. Trung khu trên lưng Khuru Xử Cơ, nhìn thấy y đã rất khó tránh khỏi, đột nhiên bên cạnh bóng người chớp lên, một bàn tay vươn ra nắm cứng cái quạt.

Mã Ngọc nãy giờ đứng yên bên cạnh xem, chợt thấy cùng lúc có bảy nhieu cao thủ vây đánh sư đệ, vô cùng ngạc nhiên, thấy Âu Dương Khắc ngọn quạt sắt như gió đánh mau vào sư đệ, lúc ấy lập tức phi thân vọt tới đoạt chiếc quạt sắt của y. Ba ngón tay y vừa đề lên chiếc quạt sắt. Âu Dương Khắc đã cảm thấy có một luồng nội lực hùng hậu đề lên cán quạt, trong lòng kinh ngạc, lập tức nhảy lùi về phía sau. Mã Ngọc cũng không đuổi theo, nói: -Các vị là ai? Mọi người vốn không quen nhau, có gì hiểu lầm thì cứ nói ra, cần gì phải động võ?

Y ngữ âm nhu hòa, nhưng trung khí sung mãn, từng chữ từng chữ rõ ràng vang rền đập vào tai người ta.

Bọn Sa Thông Thiên đấu đến lúc hăng, nghe mấy câu ấy bất giác đều giật nảy mình, nhất tề dừng tay nhảy lùi ra, nhìn nhìn Mã Ngọc.

Âu Dương Khắc hỏi: -Tôn tính của đạo trưởng là gì?

Mã Ngọc đáp: -Bần đạo họ Mã.

Bành Liên Hồ nói: -A, té ra là Đan Dương chân nhân Mã đạo trưởng, thất kính, thất kính.

Mã Ngọc nói: -Bần đạo đạo hạnh kém cỏi, hai chữ chân nhân thật không dám nhận.

Bành Liên Hồ ngoài miệng thì đối đáp với y, nhưng trong lòng thầm tính

toán: -Bọn mình đã kết oán với phái Toàn Chân, sau này khó có thể xong chuyện được. Hai người này là chủ não phái Toàn Chân, hôm nay thừa lúc họ ít người, năm người bọn mình hợp lực liệu lý họ, chuyện sắp tới cũng dễ tính. Chỉ không biết quanh đây có cao thủ của phái Toàn Chân không?

Bèn đưa mắt nhìn quanh thì chỉ thấy ba người gia đình Dương Thiết Tâm, hoàn toàn không có đạo sĩ bèn nói: -Toàn Chân thất tử nổi tiếng hiện nay, tại hạ rất ngưỡng mộ, còn năm vị nữa ở đâu, xin mời cả ra gặp mặt nên chăng?

Mã Ngọc nói: -Sư huynh đệ bản đạo không chịu thanh tu, can thiệp vào việc đời, được chút hư danh, thật để các vị anh hùng cười cho. Sư huynh đệ bọn ta có bảy người chia nhau ngụ ở đạo quán các nơi. Ít khi gặp gỡ lần này ta và Khưu sư đệ tới Trung đô tìm Vương sư đệ, không ngờ lại gặp các vị trước, cũng kể như là có duyên. Võ thuật trong thiên hạ khác đường mà về cùng một chỗ, sen đỏ ngó trắng vốn cũng một nhà, mọi người kết giao làm bạn bè nên chăng?

Y tính tình trung hậu, hoàn toàn không nghĩ rằng Bành Liên Hồ đang thăm dò hư thực của y.

Bành Liên Hồ nghe nói đối phương không có trợ thủ nào khác, lại chưa gặp Vương Xử Nhất, thấy Mã Ngọc hoàn toàn không có ý đề phòng mình, không những có thể cậy nhiều thủ thắng mà còn có thể thừa cơ đánh lén, cười hề hề nói: -Hai vị đạo trưởng không chê, đúng là không còn gì hay bằng. Huynh đệ họ Tam, tên Hắc Miêu.

Mã Ngọc và Khưu Xử Cơ đều ngạc nhiên nghĩ thầm: -Người này võ công cao cường. Ất là nhân vật thành danh trên giang hồ. Cái tên Tam Hắc Miêu rất kỳ lạ, trước nay chưa từng nghe qua.

Bành Liên Hồ giắt đôi Phán quan bút vào lưng, bước tới trước mặt Mã Ngọc, cười hề hề nói: -Mã đạo trưởng, hạnh hội, hạnh hội, rồi chìa tay phải ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới muốn nắm tay y.

Mã Ngọc chỉ cho rằng y có thiện ý, cũng đưa tay ra. Hai người vừa nắm tay nhau. Mã Ngọc đột nhiên thấy tay bị bóp chặt, nghĩ thầm: -Được lắm, muốn thử công lực của ta à?

Bèn cười khế một tiếng, vận nội kinh lên, cũng dùng lực bóp bàn tay của Bành Liên Hồ, đột nhiên năm ngón tay đau buốt như bị mấy chiếc châm đâm vào giết nẩy mình vội buông tay ra. Bành Liên Hồ hô hô cười lớn, đã nhảy lùi về phía sau hơn một trượng. Mã Ngọc giơ tay lên nhìn, chỉ thấy trên năm ngón tay đều bị đâm thủng một lỗ nhỏ ngập sâu vào thịt, năm đường chỉ đen đang lan lên trên.

Nguyên là lúc Bành Liên Hồ giắt cặp Phán quan bút vào lưng, đã ngằm trông vào tay phải món binh khí độc môn là Độc châm hoàn. Cái châm hoàn này là sắt tốt chế thành, nhỏ như sợi tơ, trên có năm ngọn châm

nhỏ tấm chất kịch độc, chỉ cần bị thương chảy máu là trong vòng năm giờ nhất định phải chết. Cái Độc châm hoàn này mang trên tay vốn để tăng cường thêm oai lực trên tay chưởng lúc động thủ, khiến người ta bị trúng chưởng rồi không thể sống quá nửa ngày. Y lại cố ý nói tên là Tam Hắc Miêu, nhân lúc Mã Ngọc ngẫm nghĩ bước tới nắm tay để y không lưu ý trò hoa dạng trên tay mình. Người trong võ lâm lần đầu gặp nhau nếu không phục nhau nhưng ngại vì thể diện không tiện công nhiên động thủ, thì đưa tay ra nắm tay nhau như là kết giao thân cận nhưng thật ra là động thủ so tài võ công chênh lệch nhau càng nhiều, bị bóp tới mức xương tay gãy nát, bàn tay sưng vù hoặc đau buốt không chịu được, lớn tiếng xin tha, cũng là chuyện thường. Mã Ngọc chỉ cho rằng y bày tỏ sự thân thiện, ngẫm ngẫm so sánh nội lực theo thói quen của giang hồ, không ngờ y lại có độc chiêu khác hai người cùng lúc sử dụng, trong nháy mắt bị năm ngọn độc châm đâm vào ngón tay, quả thật đâm ngập cả kim, sâu vào tận xương, đến khi y giật mình phát giác ra, vùng tay trái lên thì Bành Liên Hồ đã lui lại.

Khưu Xử Cơ thấy sư huynh bắt tay với người ta, đột nhiên biến sắc động thủ, vội hỏi: -Cái gì thế?

Mã Ngọc mắng: -Quân gian tặc giỏi lắm, dám dùng độc châm đã thương ta.

Rồi nhảy xổ tới truy kích Bành Liên Hồ. Khưu Xử Cơ vốn biết công phu hàm dưỡng của đại sư huynh rất cao, hơn mười năm nay chưa thấy y động thủ với ai, lúc ấy xuất thủ lại dùng Tam hoa tụ đỉnh chưởng pháp lợi hại nhất của phái Toàn Chân, biết y đã động chân hỏa. Ất có lý do trọng đại, lập tức huy động trường kiếm vòng trái lách phải sẵn tới trước mặt Bành Liên Hồ, soạt soạt soạt đánh luôn ba kiếm.

Lúc ấy Bành Liên Hồ đã rút song bút ra cầm trên tay, gạt được hai kiếm, đâm lại một bút, nhưng không ngờ chiêu số chưởng pháp trên tay trái của Khưu Xử Cơ cũng lợi hại không kém gì kiếm pháp, lật tay vùng ra, nhân lúc ngọn Phán quan bút rút về nhưng chưa rút hết đã chụp cứng đầu bút, kéo mạnh ra ngoài, quát lớn: -Buông tay!

Chiêu này nhả kinh hàm tinh súc nhuệ không phải tầm thường, không ngờ đối phương cũng rất cao cường, binh khí trên tay vẫn chưa rơi ra. Khưu Xử Cơ trường kiếm đâm thẳng tới. Bành Liên Hồ đành buông bút tránh kiếm. Khưu Xử Cơ tay phải cầm kiếm, tay trái vùng chưởng, liên tiếp sấn vào. Bành Liên Hồ mất một ngọn Phán quan bút, tay phải lại tê rần không sao chịu được, nhất thời mất hết nhuệ khí, lùi lại liên tiếp.

Lúc ấy Sa Thông Thiên và Lương Tử Ông đã chặn Mã Ngọc lại. Âu Dương Khắc và Hưu Thông Hải từ hai bên xông vào đánh giúp Bành Liên Hồ. Khưu Xử Cơ thấy kinh địch trước mắt, tinh thần càng hăng hái, chưởng ảnh bay bay, kiếm quang chớp chớp, càng đánh càng nhanh. Y lấy một chọi ba vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, bên này Mã Ngọc lại không chi

trì nổi. Y chưởng phải sưng vù, tê ngứa rất khó chịu, chất độc dần dần ngấm lên. Tuy y biết trên châm có độc nhưng không ngờ độc tính lợi hại như thế, biết càng vận kinh, khí huyết lưu hành càng nhanh thì chất độc công tâm càng mau, lập tức ngồi xếp bằng xuống đất, tay phải vung kiếm hộ thân, dùng nội lực không chế không cho chất độc lan lên.

Bình khí mà Lương Tử Ông dùng là một cái cuộc đào nhân sâm, bổ ngang cuộc độc, lúc quét lúc đánh, chiêu số ảo diệu đa đoan, mái chèo sắt của Sa Thông Thiên lại càng trầm trọng lợi hại. Sau mấy mươi chiêu. Mã Ngọc dần dần thở gấp, vòng tròn bảo vệ quanh người càng thu nhỏ, trong chống chất độc, ngoài chống hai kẻ địch, tuy công lực thâm hậu nhưng nội ngoại giao công, càng kéo dài thời gian càng thấy mệt mỏi.

Khưu Xử Cơ thấy sư huynh ngồi trên mặt đất, trên đầu có một làn nhiệt khí nghi ngút bốc lên như nồi hấp, trong lòng cả kinh, muốn sát thương địch nhân rồi qua cứu viện, nhưng bị ba cường địch vây chặt, làm sao rảnh tay cứu người? Hầu Thông Hải cố nhiên yếu nhất, nhưng Âu Dương Khắc thì giỏi cả nội công ngoại công, ra chiêu âm độc quái dị, võ công còn cao hơn cả Bành Liên Hồ, thấy gia số võ học của y rõ ràng là một lộ công phu của Tây độc mà trước nay phái Toàn Chân úy kỵ nhất, lại càng hoảng sợ. Y trong lòng liên tiếp xoay chuyển ý nghĩ: - Người này là ai, chẳng lẽ là môn hạ của Tây độc? Tây độc tới Trung nguyên rồi sao? Không biết hiện y có ở tại Trung đô không?

Lúc ấy y bị phân tâm, lập tức rơi vào cảnh nguy hiểm.

Dương Thiết Tâm biết võ công của mình kém xa mấy người này, nhưng thấy Mã Khưu hai người nguy cấp lập tức nhắc ngọn hoa thương lên đâm vào hậu tâm Âu Dương Khắc. Khưu Xử Cơ kêu lên: -Dương huynh tránh ra, đừng thí mạng vô ích!

Câu nói chưa dứt. Âu Dương Khắc đã phi chân trái đá gãy ngọn hoa thương, chân phải đá Dương Thiết Tâm ngã lăn xuống đất.

Đúng lúc ấy chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, mấy kỵ mã phi ngựa tới, hai người đi đầu chính là cha con Hoàn Nhan Hồng Liệt và Hoàn Nhan Khang.

Hoàn Nhan Hồng Liệt từ xa thấy vợ ngồi dưới đất trong lòng cả mừng, sấn mau lên trước, đột nhiên tiếng gió vang lên, một lưỡi đao chém vào giữa mặt y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghiêng người tránh ra, thấy người sử đao chính là cô gái áo đỏ. Đám thân binh thủ hạ của y nhao nhao xông lên, vây đánh Mục Niệm Từ.

Bên này Hoàn Nhan Khang nhìn thấy sư phụ, ngấm ngầm run sợ, cao giọng kêu lên: -Toàn là người nhà, các vị đừng động thủ?

Kêu luôn mấy tiếng, bọn Bành Liên Hồ mới nhảy ra. Đám thân binh và Mục Niệm Từ cũng dừng tay. Hoàn Nhan Khang bước lên hành lễ với

Khuru Xử Cơ, nói: -Sư phụ, đệ tử xin giới thiệu với lão nhân gia người, mấy vị này đều là tiền bối võ lâm mà gia phụ đưa lễ vật mời tới.

Khuru Xử Cơ gật gật đầu, bước qua nhìn sư huynh trước, chỉ thấy bàn tay phải của y bầm đen, vội kéo tay áo y lên thì thấy vết đen đã lan lên tới giữa cánh tay, bất giác cả kinh sao chất độc phát tác mau lẹ như thế, bèn quay qua Bành Liên Hổ nói: -Đưa thuốc giải ra đây!

Bành Liên Hổ trong lòng ngần ngừ Người này chắc chắn phải chết rồi, nhưng đắc tội với tiểu vương gia cũng không được. Vậy có nên cứu y hay không?

Mã Ngọc thì lúc địch nhân vừa dừng tay đã tập trung nội lực vào việc chống độc, chất độc bị ngăn lại không lan lên nữa, vết đen cũng dần dần bị dồn xuống.

Hoàn Nhan Khang chạy tới cạnh mẹ, nói: -Mẹ, lại gặp được mẹ ở đây?

Bao Tích Nhược hoảng sợ nói: -Muốn ta trở về vương phủ thì muôn lần không được đâu?

Hoàn Nhan Hồng Liệt và Hoàn Nhan Khang hoảng sợ đồng thanh hỏi: - Tại sao thế?

Bao Tích Nhược chỉ Dương Thiết Tâm nói: -Chồng ta chưa chết, cho dù chân trời góc biển ta cũng đi theo y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng hoảng sợ, chúm môi ra hiệu cho Lương Tử Ông. Lương Tử Ông hiểu ý, giơ tay phải lên, ba mũi Tý Ngọ Thấu cốt đỉnh bắn tới chỗ yếu hại trên người Dương Thiết Tâm.

Khuru Xử Cơ nhìn thấy đỉnh phóng ra như bay, không kịp sấn lên cứu nguy mà Dương Thiết Tâm ắt không sao tránh được, trong người lại không có ám khí lúc nguy cấp thuận tay chụp lấy một tên thân binh trong Triệu vương phủ ném vào giữa Lương Tử Ông và Dương Thiết Tâm. Chỉ nghe một tiếng gào thê thảm vang lên, ba mũi đỉnh đã đánh cả vào người tên thân binh. Lương Tử Ông tự đắc Thấu cốt đỉnh là tuyệt học bình sinh của mình, ba mũi cùng phóng ra quyết không lẽ nào lại không trúng, nào ngờ lại bị Khuru Xử Cơ dùng thủ pháp cổ quái hóa giải, lập tức tức giận gầm lên một tiếng nhảy xổ vào Khuru Xử Cơ.

Bành Liên Hổ thấy biến cố lại xảy ra, đã quyết ý không cấp thuốc giải, biết vương gia lo lắng nhất là cướp lại vương phi, chợt sấn lên vung tay ra nắm lấy cánh tay Bao Tích Nhược.

Khuru Xử Cơ kiếm phong rít lên vù vù đâm ra hai nhát, một vào Lương Tử Ông, một vào Bành Liên Hổ, hai người thấy kiếm thế lợi hại đành lui lại. Khuru Xử Cơ nhìn Hoàn Nhan Khang nói: -Tiểu nhi vô tri, người nhận giặc làm cha, hồ đồ suốt mười tám năm. Hôm nay cha người tới rồi, còn chưa nhận à?

Hoàn Nhan Khang nghe lời mẹ vốn đã tin tám chín phần, lúc ấy nghe sư

phụ quát một câu lại càng tin thêm, bất giác nhìn qua Dương Thiết Tâm, chỉ thấy y áo quần rách rưới, mặt mũi phong trần, lại quay nhìn cha mình thì thấy áo gấm đai ngọc, phong độ tuấn nhã, hai người khác nhau một trời một vực. Hoàn Nhan Khang nghĩ thầm: -Chẳng lẽ mình phải bỏ vinh hoa phú quý theo hán tử nghèo khổ này trôi nổi giang hồ sao? Không, muôn ngàn lần không thể được.

Y chủ ý đã định, bèn cao giọng gọi: -Sư phụ, đừng nghe người ta nói bậy, xin người mau cứu mẹ con về?

Khuru Xử Cơ tức giận nói: -Người vẫn mê man không chịu tỉnh ngộ, đúng là không bằng con vật.

Bọn Bành Liên Hồ thấy thầy trò họ trở mặt với nhau, càng tấn công ráo riết.

Hoàn Nhan Khang thấy Khuru Xử Cơ tình nguy thế cấp vẫn không lên tiếng ngăn trở. Khuru Xử Cơ cả giận, mắng: -Thằng tiểu súc sinh, đúng là lòng dạ cầm thú.

Hoàn Nhan Khang rất sợ sư phụ, lén liếc bọn Bành Liên Hồ ra hiệu bảo giết y đi để tránh hậu họa về sau. Lại đánh thêm một lúc. Khuru Xử Cơ tay phải bị trúng một cước của Lương Tử Ông, tuy không bị thương nặng nhưng cũng đã máu nhuộm đạo bào, trong chớp mắt ấy chợt thấy Hoàn Nhan Khang lộ vẻ vui mừng, lại càng tức giận be be quát ầm lên.

Mã Ngọc lấy trong bọc ra một ngọn pháo hiệu đánh lửa châm vào rồi thẳng tay ném lên trời, một làn khói lam phóng thẳng lên không. Bành Liên Hồ đoán đây là tín hiệu thông báo với đồng môn của phái Toàn Chân bèn kêu lên: -Lão đạo muốn gọi người giúp đỡ.

Lại qua mấy hiệp, phía tây bắc không xa cũng có một làn khói lam vọt thẳng lên. Khuru Xử Cơ cả mừng kêu lên: -Vương sư đệ cũng ở gần đây.

Rồi đổi kiếm qua tay trái, đâm trên chém dưới đánh luôn bảy tám chiêu sát thủ ép địch nhân lùi lại mấy bước. Mã Ngọc chỉ làn khói lam phía tây bắc nói: -Chạy về phía đó!

Cha con Dương Thiết Tâm. Mục Niệm Từ tuốt binh khí ra bảo vệ Bao Tích Nhược chạy mau phía trước. Mã Ngọc ở phía sau. Khuru Xử Cơ một mình vùng trường kiếm đi đoạn hậu, vừa đánh vừa chạy. Sa Thông Thiên liên tiếp sử dụng thân pháp Di hình hoán vị, muốn vọt qua người y để bắt Bao Tích Nhược lại nhưng Khuru Xử Cơ kiếm thế như gió thủy chung vẫn không cho y vượt qua.

Chạy không bao lâu, cả bọn đã tới trước khách sạn nhỏ chỗ Vương Xử Nhất trọ. Khuru Xử Cơ thăm ngạc nhiên Sao Vương sư đệ còn chưa ra tiếp ứng Đang nghĩ qua chuyện khác, chỉ thấy Vương Xử Nhất chống một chiếc trượng gỗ run run bước tới. Ba sư huynh đệ nhìn nhau một cái, đều giật nảy mình, không ngờ ba người võ công cao cường nổi tiếng nhất trong phái Toàn Chân đều bị trọng thương. Khuru Xử Cơ kêu lên: -

Chạy vào trong khách điểm.

Hoàn Nhan Hồng Liệt quát: -Đưa vương phi ra đây sẽ tha cho các người khỏi chết.

Khuru Xử Cơ chửi: -Ai cần gã cầu tặc nước Kim nhà người tha mạng.

Rồi lớn tiếng mắng chửi, vung kiếm ra sức chống trả. Bọn Bành Liên Hổ thấy y thế cùng cực kiệt vẫn cố sức chống trả, kiếm thế như cầu vồng, chiêu số kỳ ảo, cũng bất giác ngấm ngấm bội phục.

Dương Thiết Tâm nghĩ thầm: -Việc đã tới nước này rồi lại cũng khó thoát khỏi độc thủ, vợ chồng mình đừng làm liên lụy tới tính mạng của Khuru đạo trưởng.

Bèn kéo tay Bao Tích Nhược đột nhiên sấn ra, cao giọng gọi: -Xin các vị dừng tay, vợ chồng ta chết ở đây là được.

Rồi trở mũi thương đâm vào tâm oa, sột một tiếng, máu tươi bắn tung tóe ngã vật ra phía sau. Bao Tích Nhược cũng không thương tâm cười thảm một tiếng, hai tay rút ngọn thương ra cắm cán thương xuống đất, nhìn Hoàn Nhan Khang nói: -Hài nhi, con còn không tin y là cha ruột của con sao?

Rồi nhào vào mũi thương. Hoàn Nhan Khang cả kinh thất sắc, kêu lớn một tiếng: -Mẹ!

Vọt mau tới cứu.

Bọn Khuru Xử Cơ thấy xảy ra biến cố phi thường, đều dừng tay không đánh nhau nữa. Hoàn Nhan Khang vọt tới trước mặt mẹ, thấy bà ta thân hình rũ xuống, mũi thương đã đâm thấu ngực, lập tức buông tiếng khóc lớn. Khuru Xử Cơ bước lên nhìn thương thế của hai người, thấy mũi thương đâm vào chỗ yếu hại, đều đã không còn cách nào cứu được. Hoàn Nhan Khang ôm chặt mẹ. Mục Niệm Từ ôm chặt Dương Thiết Tâm, cùng bật tiếng gào khóc. Khuru Xử Cơ nhìn Dương Thiết Tâm nói: -Dương huynh đệ, người còn việc gì chưa làm xong cứ nói cho ta nghe, ta nhất định làm thay người là được. Ta..., rồi lại ta không cứu người được, ta..., ta ...

Trong lòng chua xót, nói xong khóc nức lên.

Đúng lúc ấy mọi người chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, quay đầu nhìn thì thấy Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh vội vàng chạy tới.

Giang Nam lục quái thấy bọn Sa Thông Thiên lập tức tuốt binh khí ra, nhưng tới gần chỉ thấy mọi người nhìn nhìn vào một người đàn ông và một người đàn bà trên mặt đất, ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc, quay lại đột nhiên thấy Khuru Xử Cơ và Mã Ngọc, lục quái lại càng ngạc nhiên.

Quách Tĩnh thấy Dương Thiết Tâm nằm lăn trên đất máu me đầy người, vội bước lên kêu: -Dương thúc phụ, người có sao không?

Dương Thiết Tâm vẫn chưa tắt hơi, vừa thấy Quách Tĩnh trên khóe môi lập tức lộ ra nét cười, nói: -Năm xưa cha ngươi có hẹn với ta, nếu sinh được một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng..., ta không có con gái, nhưng đưa con gái nuôi này cũng như con ruột của ta ...

Rồi đưa mắt nhìn qua Khưu Xử Cơ nói: -Khưu đạo trưởng, người thành tựu giùm ta cuộc nhân duyên này, ta..., ta..., có chết cũng nhắm mắt.

Khưu Xử Cơ nói: -Chuyện đó dễ lắm. Dương huynh đệ cứ yên tâm.

Bao Tích Nhược bò lên cạnh xác chồng, tay trái nắm chặt tay y, chỉ sợ y lại bỏ mình mà đi, lúc mê man nghe y nói tới chuyện chỉ phúc định hôn, bèn hết sức rút trong bọc ra một thanh chuỷ thủ, nói: -Đây..., đây là tín vật.

Lại nói: -Đại ca, cuối cùng chúng ta cũng được chết chung một chỗ, ta..., ta rất vui sướng.

Nói xong lặng lẽ cười một tiếng tắt hơi, diện mạo vẫn xinh đẹp dịu dàng như lúc sống.

Khưu Xử Cơ cầm lấy ngọn chuỷ thủ, thấy chính là vật năm xưa mình đã tặng ở thôn Ngư Gia, trên chuôi có khắc hai chữ Quách Tĩnh. Dương Thiết Tâm nói với Quách Tĩnh: -Xin ngươi..., ngươi coi trọng người cha đã quá cố của ngươi, chiếu cố cho con gái ta ...

Quách Tĩnh nói: -Con..., con không ...

Khưu Xử Cơ nói: -Nhất thiết mọi việc đã có ta gánh vác, ngươi..., yên tâm đi!

Dương Thiết Tâm vốn cho rằng không thể tìm được hậu nhân của nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên, nên mới có chuyện tử võ chiêu thân của Mục Niệm Từ. Hôm ấy lại cùng vợ trùng phùng, lại thấy đứa con mồ côi cha từ trong bụng mẹ của nghĩa huynh mình trưởng thành, nghĩa nữ có chỗ gửi gắm trọn đời, càng không có chút gì hối hận, hai mắt nhắm lại, lặng lẽ qua đời.

Quách Tĩnh vừa khó xử vừa rối loạn, nghĩ thầm: -Dung nhi đối với mình tình sâu nghĩa nặng, há lại có thể cưới người khác?

Đột nhiên nghĩ qua chuyện khác lại phát hoảng: -Tại sao mình lại quên mất Hoa Tranh? Đại hãn đã hứa gả con gái cho mình, chuyện..., chuyện này làm thế nào được?

Trong thời gian qua y thỉnh thoảng nhớ tới Đà Lô nhưng rất ít nghĩ tới Hoa Tranh. Bọn Chu Thông tuy biết chuyện này có rất nhiều điều khó khăn, nhưng thấy Dương Thiết Tâm sắp chết, không nỡ trái ý nên lúc ấy cũng chưa nói gì.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thiên phương bách kế cưới được Bao Tích Nhược, nhưng nàng thủy chung vẫn không quên chồng cũ, hơn mười năm mình hết sức chiều chuộng nàng, rốt lại vẫn rơi vào thế hạ phong, thấy nàng

tuy chết nhưng vẻ mặt rất vui sướng, y suốt mười tám năm thành hôn chưa bao giờ thấy nàng có vẻ mặt như thế với mình, thấy mình là hoàng tử tôn quý mà đối với nàng lại thua xa một gã thất phu thôn dã, không kìm được nỗi đau đớn trong lòng, quay mặt bước đi.

Bọn Sa Thông Thiên nghĩ: -Toàn Chân tam tử tuy đã bị thương, nhưng thêm Giang Nam thất quái, nếu năm người bên mình liều mạng với họ thì thắng phụ quả rất khó nói, thấy vương gia đi, cũng nhắc chân bước theo. Khuru Xử Cơ quát: -Này. Tam Hắc Miêu, để thuốc giải lại đây.

Bành Liên Hồ hô hô cười rộ, nói: -Trại chủ người họ Bành, người giang hồ gọi là Thiên thủ nhân đồ. Khuru đạo trưởng không có mắt à?

Khuru Xử Cơ giật nảy mình Chẳng trách gì người này võ công cao cường như thế, té ra là y, kể thấy sư huynh trúng độc rất nặng, không có thuốc giải độc môn của y không xong, bèn quát: -Bất kể người thiên thủ hay vạn thủ mà không để thuốc giải lại thì cũng đừng hòng thoát thân, kiếm vung như cầu vòng, một đạo thanh quang phóng vào Bành Liên Hồ. Bành Liên Hồ tuy chỉ còn có một ngọn Phán quan bút nhưng cũng không sợ, lập tức vung bút đỡ gạt.

Chu Thông thấy Mã Ngọc ngồi dưới đất vận khí, bàn tay phải đã bầm đen liền hỏi: -Mã đạo trưởng, vì sao người bị thương?

Mã Ngọc thở dài nói: -Họ Bành kia nắm tay với ta, nào ngờ y đã ngầm giấu độc châm trong tay.

Chu Thông nói: -A, thế thì cũng không có gì rồi quay lại nói với Kha Trấn Ác Đại ca, cho tôi một củ ấu. Kha Trấn Ác không hiểu ý nhưng cũng đưa y một ngọn độc lạng. Chu Thông đón lấy, thấy Khuru Bành hai người đánh nhau đã đến lúc kịch liệt, bằng vào võ công của mình nhất định không can được liền nói: -Đại ca, chúng ta xông vào can họ ra, tôi sẽ có cách cứu Mã đạo trưởng.

Kha Trấn Ác gật gật đầu. Chu Thông lớn tiếng kêu: -Té ra là Thiên thủ nhân đồ Bành trại chủ, mọi người đều là người nhà, mau dừng tay đi, ta có câu muốn nói.

Rồi kéo Kha Trấn Ác một cái cùng vọt tới, một người vung quạt, một người múa trượng can hai người Khuru Bành ra.

Khuru Xử Cơ và Bành Liên Hồ nghe Chu Thông kêu đều cảm thấy kỳ lạ: - Tại sao lại là người nhà?

Thấy hai người sấn tới cũng lập tức dừng tay lui ra, muốn nghe y nói xem rốt lại tại sao lại đều là người nhà.

Chu Thông cười hềnh hếch nói với Bành Liên Hồ: -Giang Nam lục quái và Trường Xuân tử Khuru Xử Cơ mười tám năm trước có kết oán với nhau, năm anh em bọn ta đều bị Trường Xuân tử đả thương, nhưng Khuru đạo trưởng danh chấn võ lâm cũng bị bọn ta đánh thừa sống thiếu chết. Vụ này đến nay vẫn chưa xong ...

Rồi nhìn qua Khuru Xử Cơ nói: -Khuru đạo trưởng, có phải thế không?

Khuru Xử Cơ lùa giận bùng lên, nghĩ thầm: -Giỏi lắm, các người lại muốn nhân lúc người ta đang nguy cấp, lớn tiếng đáp: -Không sai, người muốn gì?

Chu Thông lại nói: -Nhưng bọn ta với Sa Long vương lại cũng có chút rắc rối. Giang Nam thất quái có một gã đồ đệ bất tài một mình đánh bại bốn vị cao đồ của Sa Long vương. Nghe nói Bành trại chủ có giao tình rất thân với Sa Long vương, bọn ta đắc tội với Sa Long vương thì cũng như đắc tội với Bành trại chứ.

Bành Liên Hồ nói: -Hà hà, không dám.

Chu Thông cười nói: -Vậy Bành trại chủ và Khuru đạo trưởng đều có thù oán với Giang Nam thất quái, thì hai người các vị đồng cừu địch khải, há không phải là người nhà sao?

Hô hô, còn đánh nhau làm gì nữa? Mà huynh đệ và Bành trại chủ lại không phải là người nhà sao? Lại đây, chúng ta thân mật thân mật.

Rồi chìa tay ra định nắm tay y.

Bành Liên Hồ thấy y ăn nói diên diên hùng hùng, nghĩ thầm: -Phái Toàn Chân cứu đồ đệ của thất quái rõ ràng họ là một phe, ta không mắc mưu người đâu. Nếu muốn lừa ta lấy thuốc giải thì khó lắm, thấy y đưa tay ra định nắm, chính hợp ý mình, cười nói: -Hay lắm, hay lắm!

Rồi giắt ngọn Phán quan bút vào lưng, tiện tay móc luôn vòng độc châm ra.

Khuru Xử Cơ hoảng sợ nói: -Chu huynh, cẩn thận đấy!

Chu Thông lơ đã không nghe, chìa tay ra, ngón út khế móc một cái đã gỡ vòng độc châm trên tay Bành Liên Hồ. Bành Liên Hồ còn chưa biết, đã nắm tay Chu Thông, hai người đồng thời vận kinh. Bành Liên Hồ chợt thấy chưởng tâm đau nhói vội giật ra nhảy lui lại đưa tay lên nhìn, thấy chưởng tâm đã bị thủng ba lỗ sâu, vết thương so với độc châm của y còn lớn hơn rất nhiều, máu chảy ra toàn màu đen, tê rần rất khó chịu, nhưng không thấy đau đớn. Y biết độc tính càng lợi hại thì vết thương càng ít đau vì vết thương lập tức tê rần mất hết cảm giác. Y vừa sợ vừa giận nhưng không biết vì sao, vội ngừng đầu lên chỉ thấy Chu Thông núp sau lưng Khuru Xử Cơ, hai ngón tay cái giờ cái vòng độc châm của y lên, hai ngón tay phải cặp một vật đen bóng như củ ấu, bốn góc sắc nhọn, trên dính máu tươi.

Nên biết Chu Thông có ngoại hiệu là Diệu thủ thư sinh, công phu trên bàn tay xuất thần nhập hoá, người ta không thể lường được, việc gỡ vòng độc châm rồi dùng độc lắng đậm vào tâm chưởng của Bành Liên Hồ đối với y chỉ là trò vật dễ như trở bàn tay.

Bành Liên Hồ giận quá nghiêng người sấn vào. Khuru Xử Cơ vung kiếm

cản lại, quát: -Người muốn gì?

Chu Thông cười nói: -Bành trại chủ, ngọn độc lăng này là ám khí độc môn của đại ca ta, bị trúng rồi thì đừng nói Bành trại chủ người tên là Liên Hồ, cho dù người có liên tượng liên báo, liên heo liên chó, liên hết mọi giống súc sinh trên đời cũng không sống được quá hai giờ đâu.

Hầu Thông Hải nói: -Bành đại ca, y đang mắng người đấy.

Sa Thông Thiên trách: -Đừng nói nhiều, chẳng lẽ Bành đại ca lại không biết sao?

Chu Thông lại cười hì hì nói: -Cũng hay là Bành trại chủ có ngàn cánh tay, ta có lời hay muốn khuyên, cứ chặt cánh tay ấy đi thì cũng còn chín trăm chín mươi chín cánh tay. Chỉ có điều ngoại hiệu của các hạ phải sửa đi một chút, gọi là Cữu cữu thủ nhân đồ.

Bành Liên Hồ lúc ấy thấy cổ tay tê rần, trong lòng hoảng sợ, cũng không nghĩ tới việc y đang mỉa mai châm chọc, bất giác toát mồ hôi lạnh.

Chu Thông lại nói: -Người có độc châm của người, ta có độc lăng của ta, độc tính khác nhau, thuốc giải cũng khác nhau, nếu người không bỏ được cái ngoại hiệu Thiên thủ nhân đồ, vả lại mọi người đều là người nhà thì hai chúng ta lại thân mật đổi thuốc cho nhau nên chăng?

Bành Liên Hồ chưa đáp. Sa Thông Thiên đã cướp lời: -Được, cứ thế đi, đưa thuốc giải ra đây.

Chu Thông nói: -Đại ca, cho y đi.

Kha Trấn ác lấy trong bọc ra hai gói thuốc nhỏ. Chu Thông cầm lấy bước lên đưa qua.

Khưu Xử Cơ nói: -Chu huynh, đừng mắc lừa họ, bảo họ đưa thuốc trước đi đã.

Chu Thông cười nói: -Đại trượng phu nói là giữ lời, không sợ họ không đưa.

Bành Liên Hồ tay trái mò vào bọc một cái, biến hẳn sắc mặt, hạ giọng nói: -Không xong, không thấy thuốc giải đâu cả.

Khưu Xử Cơ cả giận quát: -Hừ, người còn muốn giở trò à! Chu huynh, đừng đưa thuốc cho y.

Chu Thông cười nói: -Đưa chứ? Chúng ta quân tử nhất ngôn, như ngựa hay thêm roi, nói đưa là đưa. Toàn Chân thất tử. Giang Nam thất quái nói ra nhất định là nhớ lời.

Sa Thông Thiên biết công phu trên tay y lợi hại, sợ y lại giở trò khác, không dám chìa tay lấy thuốc, lật ngang cái mái chèo sắt đưa ra. Chu Thông đặt thuốc giải lên mái chèo. Sa Thông Thiên rút về cầm thuốc lên. Mọi người chung quanh đều không hiểu vì sao Chu Thông lại đưa thuốc giải ra mà lại không bắt y đưa thuốc giải. Sa Thông Thiên ngờ

thuốc giải y đưa qua không phải là thuốc thật, nói: -Giang Nam thất hiệp là nhân vật nổi tiếng, chắc không dùng thuốc giả hại người đâu.

Chu Thông cười nói: -Lẽ nào lại thế, lẽ nào lại thế.

Rồi đưa trả ngọn độc lăng cho Kha Trấn Ác, kể khoắng tay vào bọc rút ra một mớ đồ vật, chỉ thấy có khăn tay, tiền tiêu, mấy nén bạc vụn, còn có một cái lọ thuốc hít màu trắng. Bành Liên Hồ ngạc nhiên ngăn người: - Đó đều là đồ vật của mình, sao lại trong người y?

Nguyên Chu Thông lúc tay phải đưa ra nắm tay y thì tay trái diều thủ không không đã vét sạch đồ vật trong túi y. Chu Thông mở nút bình thuốc hít, thấy trong chia làm hai ngăn, một ngăn đựng bột đỏ, ngăn kia đựng bột xám, bèn hỏi: - Dùng thế nào đây?

Bành Liên Hồ tuy hung ác nhưng lúc ấy tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, không dám giở trò gian trá nữa, đành nói thật: -Bột đỏ để uống, bột xám để thoa.

Chu Thông nói với Quách Tĩnh Mau đi lấy nước, lấy hai bát.

Quách Tĩnh chạy vào khách điểm bưng ra hai bát nước trong, đưa Mã Ngọc một bát, lấy thuốc cho y uống, dùng bột thuốc xám rịt vết thương cho y, đang định đưa bát kia cho Bành Liên Hồ thì Chu Thông nói: - Khoan đã, mang cho Vương đạo trưởng.

Quách Tĩnh sửng sốt nhưng cũng theo lời bưng qua cho Vương Xử Nhất.

Wương Xử Nhất cũng ngạc nhiên không hiểu, tiện tay cầm lấy.

Sa Thông Thiên kêu lên: -Này, hai gói thuốc của các người dùng thế nào đây?

Chu Thông nói: -Chờ một lúc, dùng sốt ruột, một giờ ba khắc nữa chưa chết đâu.

Rồi lấy trong bọc ra hơn chục gói thuốc. Quách Tĩnh vừa nhìn thấy cả mừng, kêu lên: -Phải rồi, phải rồi, đây là thuốc giải của Vương đạo trưởng đây.

Rồi mở từng bọc từng bọc ra đưa tới trước mặt Vương Xử Nhất, nói: -Đạo trưởng, vị nào dùng được thì người lấy.

Wương Xử Nhất nhận ra được được vật, bốc bốn vị Điền thất. Huyết kiệt.

Một dược. Mật gấu cho vào miệng, dùng nước chiêu xuống.

Lương Tử Ông vừa tức giận vừa khâm phục, nghĩ thầm: -Thủ pháp của gã thư sinh dơ dáy này thật cao minh. Y đưa tay phải đất trên tay áo mình một cái mà đã ăn cắp hết dược vật trong túi mình.

Quay người bước qua, vung cái cốc đào thuốc lên, quát: -Nào nào nào, chúng ta dùng binh khí phân thắng phụ!

Chu Thông cười nói: -Cái đó thì huynh đệ vụn vặt lần không phải là địch thủ.

Khuru Xử Cơ nói: -Vị này là trại chủ Bành Liên Hồ, nhưng còn chưa kịp thỉnh giáo tên họ các vị.

Sa Thông Thiên khàn khàn báo danh từng người từng người.

Khuru Xử Cơ kêu lên: -Hay lắm, đều là những danh hiệu vang dội. Hôm nay chúng ta chưa phân thắng phụ, đáng tiếc là đôi bên đều có người bị thương, xem ra phải hẹn một dịp để gặp lại.

Bành Liên Hồ nói: -Vậy thì quá hay, không gặp được Toàn Chân thất tử lần nữa thì bọn ta có chết cũng không nhắm mắt. Ngày tháng địa điểm xin Khuru đạo trưởng cứ dạy bảo.

Khuru Xử Cơ nghĩ thầm: -Mã sư huynh và Vương sư huynh trúng độc không nhẹ, cũng phải vài tháng mới có thể hoàn toàn bình phục. Đàm sư đệ và Lưu sư đệ vân du khắp nơi, nhất thời cũng không báo kịp, liền nói: -Sau nửa năm nữa, ngày Trung thu tháng tám, chúng ta vừa thưởng trăng vừa bàn võ công. Bành trại chủ người thấy thế nào?

Bành Liên Hồ thầm tính toán Toàn Chân thất tử nhất tề kéo tới, lại thêm Giang Nam thất quái thì bọn mình ít không chống được nhiều, nếu không hẹn thêm người giúp đỡ không xong. Sau nửa năm thì thời gian cũng vừa khớp. Triệu vương gia muốn bọn mình xuống Giang Nam ăn trộm bộ di thư của Nhạc Phi, vậy cứ nhân cơ hội gặp nhau ở Giang Nam. Bèn nói: -Trung thu lấy võ hợp bạn. Khuru đạo trưởng quả thật rất phong nhã, nhưng cũng phải tìm được một nơi phong nhã mới hay, hay cứ hẹn ở quê cũ của Giang Nam thất hiệp đi.

Khuru Xử Cơ nói: -Hay lắm, hay lắm. Chúng ta sẽ gặp nhau trên lầu Yên Vũ tại Nam Hồ phủ Gia Hưng, các vị mời thêm vài người bạn cho vui.

Bành Liên Hồ nói: -Một lời đã định, cứ thế mà làm.

Chu Thông nói: -Nếu thế thì Giang Nam thất quái bọn ta trở thành chủ nhà, không hết lòng mời khách không được. Hai nhà các vị tính toán rất hay, ngàn chỗ không chọn, vạn chỗ không chọn, lại chọn đúng Gia Hưng, nhất định đòi ăn không cơm của Giang Nam thất quái. Tốt tốt tốt, chẳng lẽ các vị đại giá quang lâm mà bọn ta lại không làm được chủ nhà. Bành trại chủ, hai gói thuốc ấy, loại màu trắng thì uống, loại màu vàng thì thoa.

Lúc ấy Bành Liên Hồ nửa cánh tay đã cứng đờ, mới rồi đối đáp với Khuru Xử Cơ đã dùng toàn lực chi trì, lại nghe Chu Thông ba hoa một hồi không thôi đã giận càn hông, nhưng vì tính mạng đang trong tay người ta nên không dám nói ra nửa câu vô lễ, đến khi nghe câu cuối của y vội nuốt gói thuốc trắng. Kha Trần Ác lạnh lùng nói: -Bành trại chủ, trong vòng bốn mươi chín ngày không được uống rượu, không được gần nữ sắc, nếu không cuộc họp trên lầu Yên Vũ ngày Trung thu thiếu mất Bành trại chủ thì mất hứng lắm đấy.

Bành Liên Hồ tức giận nói: -Đa tạ lòng tốt.

Sa Thông Thiên lấy thuốc rịt lên vết thương trên bàn tay cho y, đỡ y quay về.

Hoàn Nhan Khang quỳ dưới đất, hướng về xác mẹ dập đầu bốn cái, quay qua Khuru Xử Cơ vái mấy vái rồi không nói câu nào, ngẩng đầu bước đi. Khuru Xử Cơ cao giọng quát: -Khang nhi, ngươi làm thế là có ý gì?

Hoàn Nhan Khang không đáp, cũng không đi cùng bọn Bành Liên Hổ, một mình rẽ qua góc đường.

Khuru Xử Cơ ngờ ngẩn xuất thần, kể quay sang vái bọn Kha Trấn Ác. Chu Thông một vái, nói: -Hôm nay nếu không được lục hiệp tới cứu thì tính mạng ba sư huynh đệ chúng tôi khó mà giữ được. Lại nữa, gã nghiệt đồ của ta nhân phẩm khốn khiếp như thế lại càng thua xa lệnh hiền đồ. Chúng ta là người học võ, phẩm hạnh tâm thuật là hàng đầu, võ công chỉ là thứ hai. Bần đạo thu nhận đệ tử như thế thật vô cùng xấu hổ. Cái hẹn tử võ ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng hôm nay đã kết thúc, bần đạo cam tâm chịu thua, xin đảm nhận việc loan truyền ra giang hồ, nói Khuru Xử Cơ đã thua trắng dưới tay Giang Nam thất hiệp, xin tâm phục khẩu phục.

Giang Nam lục quái nghe y nói thế đều cực kỳ đặc ý thấy mất mười tám năm trên sa mạc rốt lại cũng đã có kết quả mỹ mãn, lúc ấy Kha Trấn Ác cũng khiêm tốn vài câu. Nhưng lục quái lập tức nhớ tới Trương A Sinh chết thảm ở sa mạc, đều bất giác buồn bã, tiếc cho y không thể đích thân nghe được lời nhận thua của Khuru Xử Cơ.

Mọi người đỡ Mã Ngọc và Vương Xử Nhất vào khách điểm. Toàn Kim Phát ra ngoài mua quan tài lo việc chôn cất vợ chồng Dương Thiết Tâm. Khuru Xử Cơ thấy Mục Niệm Từ buồn bã khóc lóc, trong lòng rất khó xử, bèn nói: -Cô nương, mấy năm nay cha con cô sống thế nào?

Mục Niệm Từ lau nước mắt nói: -Hơn mười năm nay cha mang tôi đông bốn tây sáu, chưa từng ở yên nơi nào được mười bữa nửa tháng, cha nói phải tìm được một vị..., một vị đại ca họ Quách ...

Nói tới đó giọng nói nhỏ dần, từ từ cúi đầu xuống.

Khuru Xử Cơ liếc Quách Tĩnh một cái nói: -Ờ. Tại sao cha cô lại nhận cô làm con?

Mục Niệm Từ nói: -Tôi là người thôn Hà Đường phủ Lâm An. Mười mấy năm trước cha dưỡng thương ở nhà tôi, không bao lâu cha mẹ ruột và mấy vị ca ca của tôi đều bị bệnh dịch mà chết. Cha bèn nhận tôi làm con, sau dạy võ nghệ cho tôi, vì phải đi tìm Quách đại ca nên bốn ba khắp nơi, làm ra..., làm ra..., lá cờ Tỷ võ ... chiêu thân. Khuru Xử Cơ nói: - Té ra là thế. Cha cô thật ra không phải họ Mục mà là họ Dương, từ nay về sau cô cũng nên đổi là họ Dương.

Mục Niệm Từ nói: -Không, tôi không đổi họ Dương, tôi là họ Mục.

Khuru Xử Cơ nói: -Cái gì, chẳng lẽ cô không tin lời ta à?

Mục Niệm Từ hạ giọng nói: -Làm sao tôi dám không tin, chẳng qua là tôi muốn giữ họ Mục.

Khuru Xử Cơ thấy nàng cố chấp cũng đành thôi, cho rằng con gái đột nhiên mất cha, trong lúc đau xót nhất thời không thể hiểu ra, chứ hoàn toàn không biết rằng chính mình không hiểu ra. Mục Niệm Từ đã thầm tính toán, nàng đã sớm đem việc chung thân của mình gởi gắm vào Hoàn Nhan Khang, nghĩ thầm y đã là con ruột của cha thì đương nhiên mang họ Dương, nếu mình cũng lấy họ Dương thì làm sao cưới nhau được?

Vương Xử Nhất uống thuốc xong, dần dần khỏe lại nằm trên giường nghe nàng đối đáp với Khuru Xử Cơ chợt có một việc không hiểu, bèn hỏi: -Võ công của cô còn cao cường hơn cha cô, tại sao thế?

Mục Niệm Từ nói: -Năm văn bối mười ba tuổi từng gặp một vị dị nhân. Y chỉ điểm võ công cho tôi ba ngày, đáng tiếc tôi đầu óc ngu tối không học được bao nhiêu.

Vương Xử Nhất nói: -Y chỉ dạy cô có ba ngày mà cô đã có thể hơn cha cô. Vị cao nhân ấy là ai vậy?

Mục Niệm Từ nói: -Không phải văn bối lớn mật giấu diềm đạo trưởng, mà quả thật là tôi từng lập lời thề, không được nói tới danh hiệu của y.

Vương Xử Nhất gật gật đầu không hỏi nữa, nhớ lại tư thế quyền pháp của Mục Niệm Từ lúc tỷ võ với Hoàn Nhan Khang, suy đi nghĩ lại, nghĩ không ra võ công của nàng thuộc môn phái nào, càng nghĩ lại chiêu thức của nàng càng cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi: -Khuru Xử Cơ Khuru sư ca, anh dạy Hoàn Nhan Khang được tám chín năm phải không?

Khuru Xử Cơ nói: -Tất cả là chín năm sáu tháng, không ngờ thẳng tiểu tử

ấy lại khôn nản như thế. Vương Xử Nhất nói: -Thế thì lạ thật?

Khuru Xử Cơ nói: -Chuyện gì vậy? Vương

Xử Nhất trầm ngâm không đáp.

Kha Trấn Ác hỏi: -Khuru đạo trưởng, người làm sao tìm được hậu duệ của Dương đại ca?

Khuru Xử Cơ nói: -Nói ra cũng thật vừa khéo. Từ khi bàn đạo hẹn với các vị xong, đi khắp nơi thăm dò tin tức của hai nhà Quách Dương, suốt mấy năm vẫn không có tin tức gì nhưng vẫn không chịu thôi, năm ấy lại tới thăm dò ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An thì vừa khéo gặp mấy người công sai tới nhà Dương đại ca lấy những đồ vật cũ. Bàn đạo lén theo sau nghe trộm họ nói chuyện, thì người này lai lịch không nhỏ, chính là thân binh trong Triệu vương phủ nước Đại Kim phụng mệnh tới để lấy tất cả những vật dùng trong nhà của Dương gia năm xưa, nói là ghế mục bàn hồng thương sắt cày hũ, không được thiếu món nào. Bàn đạo

nảy ý nghi ngờ, biết bên trong có một câu chuyện dài, cứ thế theo họ tới tận Trung đô.

Quách Tĩnh lúc trong Triệu vương phủ đã nhìn thấy chỗ ở của Bao Tích Nhược, nghe tới đó bất giác sức hiểu ra.

Khưu Xử Cơ nói tiếp: -Tối đến bản đạo ngằm vào vương phủ thám thính, muốn xem Triệu vương ngàn dặm xa xôi chờ những thứ đồ vật hư nát ấy về rất lại là có ý gì. Sau khi thăm dò, bất giác vừa tức giận vừa khó xử, té ra Bao thị vợ Dương huynh đệ đã là vương phi tôn quý. Bản đạo sau cơn tức giận vốn đã định một kiếm giết chết nàng, nhưng thấy nàng sống trong gian nhà ngói nhỏ. ôm ngọn thương sắt của Dương huynh đệ sứt sùi suốt đêm, biết nàng vẫn không quên chồng cũ, hoàn toàn không phải vô tình vô nghĩa, lúc ấy mới tha mạng cho nàng. Về sau hỏi dò biết tiểu vương tử vốn là máu thịt của Dương huynh đệ vài năm sau, khi y hơi lớn, bản đạo bèn dạy võ nghệ cho y.

Kha Trấn Ác nói: -Gã tiểu tử ấy trước nay không biết thân thế của mình à?

Khưu Xử Cơ nói: -Bản đạo cũng từng hỏi dò vài lần, nhưng thấy y tham luyến giàu sang, không phải là người có tính có tình nên thủy chung chưa từng nói ra. Mấy lần dạy y đạo làm người lập thân, gã tiểu tử ấy cũng chỉ bôi bác vài câu cho qua chuyện với ta. Nếu không có hẹn với các vị thì đời nào bản đạo lại hao tâm tổn sức với y như thế? Vốn định sau khi y tỹ võ với tiểu thế huynh họ Quách xong thì bất kể ai thắng ai bại, đôi bên chúng ta hòa hảo, sau đó sẽ nói rõ thân thế của gã tiểu tử ấy cho y biết, đón mẹ y ra chọn chỗ cho họ ở ẩn, không ngờ Dương huynh đệ vẫn còn sống mà bản đạo và Mã sư ca hai người lại bị gian nhân ám toán, rốt lại không cứu được tính mạng của vợ chồng Dương huynh đệ.

Mục Niệm Từ nghe tới đó lại che mặt khóc thút thít. Kể đó Quách Tĩnh đem việc gặp gỡ Dương Thiết Tâm rồi thấy Bao Tích Nhược gặp gỡ Dương Thiết Tâm thế nào kể lại một lượt. Mọi người đều nói: -Bao Tích Nhược tuy thất thân với Triệu vương nhưng chỉ vì cho rằng chồng mình đã chết, cuối cùng lại tuần tiết theo chồng, rất đáng kính phục, ai cũng than thở.

Sau đó mọi người bàn việc tỹ võ đêm Trung thu. Chu Thông nói: -Chỉ cần Toàn Chân thất tử cùng tới thì chúng ta còn sợ gì?

Mã Ngọc nói: -Chỉ e họ mời nhiều hảo thủ, lúc bấy giờ chúng ta không khỏi quả bất địch chúng.

Khưu Xử Cơ nói: -Họ còn mời được những hảo thủ nào nữa? Những hảo thủ trên đời lấy đâu ra lắm thế?

Mã Ngọc thở dài nói: -Khưu sư đệ, trong bấy nhiêu năm người tuy võ công tăng tiến rất nhiều, làm được nhiều chuyện hay cho bản phái,

nhưng khí khái hào mại lúc trẻ vẫn không nén xuống được ...

Khuru Xử Cơ ngắt lời cười nói: -Phải biết là ngoài trời còn có trời, trên người còn có người. Mã Ngọc cười khế một tiếng. Nói Chử không phải sao? Mới rồi gặp mấy người kia, võ công quả thật không kém chúng ta. Nên biết họ mời thêm vài cao thủ không kém họ bao nhiêu thì cuộc họp mặt ở lầu Yên Vũ thắng phụ ra sao chưa thể biết đâu.

Khuru Xử Cơ hào khí bừng lên nói: -Đại sư ca cứ lo xa. Chẳng lẽ phái Toàn Chân lại thua trong tay đám giặc trộm cướp ấy.

Mã Ngọc nói: -Chuyện đời khó nói lắm. Mới rồi nếu không có bọn Kha đại ca. Chu nhị ca tới cứu thì danh vọng mấy mươi năm của phái Toàn Chân đã mất hết vì ba sư huynh đệ chúng ta rồi.

Kha Trấn Ác. Chu Thông khiêm tốn nói: -Đối phương gian vật, có ra gì đâu?

Mã Ngọc thở dài nói: -Chu sư thúc được tiên sư đích thân truyền thụ võ công, bản lĩnh cao gấp mười chúng ta mà rút lại vì sính cường hiếu thắng nên mười mấy năm nay không rõ hạ lạc ở đâu. Chúng ta phải lấy đó làm gương, cẩn thận đề phòng.

Khuru Xử Cơ nghe sư huynh nói thế không dám đòi co nữa. Giang Nam lục hiệp không biết họ còn có một vị sư thúc, nhưng theo lời Mã Ngọc thì rõ ràng đó không phải là việc vinh dự cho phái Toàn Chân, cũng không dám hỏi, trong lòng đều cảm thấy rất kỳ quái. Vương Xử Nhất nghe hai vị sư huynh trò chuyện, nãy giờ không chen vào câu nào, chỉ im lặng ngẫm nghĩ.

Khuru Xử Cơ nhìn Quách Tĩnh và Mục Niệm Từ một cái, nói: -Kha đại ca, đồ đệ của các vị mang lòng nghĩa hiệp, quả nhiên rất hay. Dương huynh đệ có được một đứa con rể như thế thì có chết cũng nhắm mắt.

Mục Niệm Từ chợt đỏ mặt đứng lên cúi đầu bước ra ngoài. Vương Xử Nhất thấy nàng đứng lên bước đi đột nhiên lóe ra một ý nghĩ, vội nhảy xuống giường vung chưởng đánh thẳng vào đầu vai nàng. Chiêu này xuất thủ rất nhanh, đến khi Mục Niệm Từ hoảng sợ phát giác ra thì vai phải đã bị tay chưởng đè lên. Y hơi ngừng một chút, đợi Mục Niệm Từ vận kinh chống đỡ, kinh lực chưa tới nơi thì đẩy vai nàng một cái. Thiết cước tiên Ngọc Dương tử Vương Xử Nhất là nhân vật loại nào, tuy lúc ấy trọng thương chưa lành, trên tay không có kinh lực nhưng một đòn một đẩy đã đánh đúng vào lúc kinh lực đối phương vận lên chưa tới. Mục Niệm Từ thân hình xiêu đi một cái lập tức ngã nhào tới. Vương Xử Nhất đưa tay trái ra khế đỡ vào vai nàng. Mục Niệm Từ thân hình không tự chủ được lại tung ra, tròn mắt nhìn Vương Xử Nhất, kinh nghi bất định.

Vương Xử Nhất cười nói: -Mục cô nương đừng sợ ta chỉ thử xem công phu của người thôi. Vị cao nhân tiền bối dạy võ công cho người ba ngày có phải chỉ có chín ngón tay, ăn mặc giống một người ăn mày không?

Mục Niệm Từ ngạc nhiên nói: -Ồ, phải rồi, sao đạo trưởng biết?

Vương Xử Nhất cười nói: -Vị Cửu chỉ thần cái Hồng lão tiên bối ấy hành sự thần xuất quỷ nhập, đúng là như con thần long thấy đầu mà không thấy đuôi. Cô nương đã được y đích thân truyền thụ, đúng là cơ duyên rất lớn, quả thật rất đáng chúc mừng.

Mục Niệm Từ nói: -Đáng tiếc là lão nhân gia người không rảnh, chỉ dạy tôi được có ba ngày.

Vương Xử Nhất thở dài nói: -Người còn thấy chưa đủ à? Ba ngày ấy bằng người khác dạy người mười năm hai mươi năm đấy.

Mục Niệm Từ nói: -Đạo trưởng nói đúng lắm.

Thoáng trầm ngâm.lại hỏi: -Đạo trưởng biết Hồng lão tiên bối ở đâu không?

Vương Xử Nhất cười nói: -Hỏi thế thì làm khó ta rồi, hơn hai mươi năm trước ta được gặp mặt lão nhân gia người một lần trên đỉnh Hoa Sơn, từ đó về sau không hề nghe thấy tin tức gì của y nữa.

Mục Niệm Từ rất thất vọng, từ từ bước ra khỏi phòng.

Hàn Tiểu Oanh hỏi: -Vương đạo trưởng, vị Hồng lão tiên bối ấy là ai thế?

Vương Xử Nhất cười khẽ một tiếng, lên giường ngồi lại. Khưu Xử Cơ ngắt lời nói: -Hàn nữ hiệp, người có lẽ đã nghe câu Đông tà. Tây độc. Nam đế. Bắc cái. Trung Thần thông rồi chứ?

Hàn Tiểu Oanh nói: -Cũng đã nghe người ta nhắc tới nói đó là năm vị tiên bối võ công cao nhất trên đời nhưng không biết có đúng không.

Khưu Xử Cơ nói: -Không sai.

Kha Trấn Ác chợt nói: -Vị Hồng lão tiên bối này là Bắc cái trong năm vị cao nhân ấy phải không?

Vương Xử Nhất nói: -Đúng thế. Trung Thần thông chính là Vương chân nhân tiên sư của chúng tôi.

Giang Nam lục quái nghe nói người họ Hồng kia nổi tiếng ngang hàng với sư phụ của Toàn Chân thất tử bất giác tỏ vẻ kính phục.

Khưu Xử Cơ quay nhìn Quách Tĩnh cười nói: -Phu nhân của người là đồ đệ của Cửu chỉ thần cái đại danh lừng lẫy, tương lai còn ai dám coi thường người nữa?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, muốn lên tiếng phân bua, nhưng lắp bắp không nói được ra lời.

Hàn Tiểu Oanh lại hỏi: -Vương đạo trưởng, người đề lên đầu vai cô ta một cái, làm sao biết cô ta được Cửu chỉ thần cái truyền thụ võ công?

Khưu Xử Cơ vẫy tay nói với Quách Tĩnh người lại đây Quách Tĩnh theo lời bước tới cạnh y. Khưu Xử Cơ đặt tay lên vai y, đột nhiên vận kinh đề xuống. Quách Tĩnh từng theo Mã Ngọc luyện tập nội công chính tông

của Huyền môn, hơn mười năm theo lục quái rèn luyện sức khỏe, ngoại công cũng không kém. Khưu Xử Cơ đề y cái ấy không hề hấn gì. Khưu Xử Cơ cười nói: -Thằng nhỏ giỏi.

Đột nhiên rút chưởng lại. Quách Tĩnh vốn đang vận kinh chống lại cái đề ấy của y, ngoại lực đột nhiên mất đi, nhưng nội kinh vẫn còn, nào ngờ Khưu Xử Cơ nhanh như chớp lại đánh tới. Quách Tĩnh kinh lực trên vai vừa phát hết, kinh lực đột sau chưa kịp vận lên, bị Khưu Xử Cơ đẩy nhẹ một cái, ngã ngửa ra đất. Y chống tay xuống đất một cái lập tức nhảy lên. Mọi người hô hô cười rộ. Chu Thông nói: -Tĩnh nhi. Khưu đạo trưởng dạy ngươi một cao chiêu ấy, phải nhớ cho kỹ đấy!

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ. Khưu Xử Cơ nói: -Hàn nữ hiệp, những kẻ sĩ học võ trên đời, bị đẩy vào vai một cái như thế nếu không chống được ắt phải bấn về phía sau, chỉ có Cửu chỉ thần cái võ công độc môn lại ngã về phía trước. Chỉ vì võ công của y cực kỳ cương mãnh, gặp đối phương mạnh lại càng mạnh hơn. Mục cô nương chỉ học y trong một thời gian ngắn nhưng đã luyện được yếu chỉ nội công của Hồng lão tiên bối. Cô ta không chống được một cái đẩy của Vương sư đệ nhưng quyết không chịu theo thế khuất phục, cho dù có ngã cũng phải ngã về phía chống lại lực đạo của địch nhân.

Lục quái nghe xong, quả thấy có lý, đều khâm phục phái Toàn Chân kiến thức sâu rộng. Chu Thông nói: -Vương đạo trưởng đã thấy vị Cửu chỉ thần cái ấy biểu diễn võ công chưa?

Vương Xử Nhất nói: -Hơn hai mươi năm trước, bọn tiên sư, Cửu chỉ thần cái, Hoàng Dược Sư nắm vị cao nhân luận kiếm trên đỉnh Hoa Sơn. Hồng lão tiên bối võ công trác tuyệt nhưng rất tham ăn, trên đỉnh Hoa Sơn không có thức gì ngon, y buồn chán bèn lấy việc luận kiếm làm rượu, nói quyền làm thịt, giảng luận đạo lý kiếm đạo với tiên sư và Hoàng Dược Sư tiên bối một lượt. Lúc ấy bản đạo đứng hầu bên cạnh tiên sư may mắn được nghe đạo lý cao diệu, quả thật rất có ích.

Kha Trấn Ác nói: -Ô! Hoàng Dược Sư này có phải là Đông tà trong Đông tà Tây độc không?

Khưu Xử Cơ nói: -Đúng thế.

Rồi nhìn qua Quách Tĩnh cười nói: -Mã sư ca tuy có dạy cho ngươi một ít nội công nhưng may là giữa hai người không có danh phận thầy trò, nếu không thì tương lai sắp xếp thế thứ ngươi còn phải dưới phu nhân của ngươi một bậc, suốt đời không sao ngóc đầu lên được đâu.

Quách Tĩnh đỏ mặt nói: -Con không cưới cô ta.

Khưu Xử Cơ sững sốt, hỏi: -Cái gì?

Quách Tĩnh lại nói: -Con không cưới cô ta.

Khưu Xử Cơ sa sầm nét mặt đứng phắt lên hỏi: -Tại sao?

Hàn Tiểu Oanh thương đồ đệ, thấy y quần bách, vội giải thích hộ y: - Chúng tôi biết hậu nhân của Dương đại gia là con trai, việc chỉ phúc định hôn không cần phải giữ lời nữa, vì vậy đã bàn định việc chung thân cho Tĩnh nhi ở Mông Cổ. Đại hãn Mông Cổ Thành Cát Tư Hãn đã phong y làm Kim đao phò mã.

Khưu Xử Cơ vẻ mặt trở nên đáng sợ, trừng trừng nhìn Quách Tĩnh, cười nhạt nói: -Hay lắm, người ta là công chúa, lá ngọc cành vàng, làm sao đem so với bách tính tầm thường được? Lời trăn trối của tiền nhân người không thèm đếm xỉa tới chứ gì? Loại người tham phú quý như người, mất gốc phụ nghĩa, có khác gì thằng tiểu tử Hoàn Nhan Khang? Cha người năm xưa đã nói những gì?

Quách Tĩnh vô cùng hoảng sợ, khom lưng nói: -Đệ tử trước nay chưa từng thấy mặt cha. Không biết cha con có di ngôn thế nào, mẹ con cũng chưa từng nói qua, xin đạo trưởng chỉ giáo.

Khưu Xử Cơ ghen lời phì cười, vẻ mặt lập tức trở nên hòa hoãn, nói: - Quả nhiên không trách người được. Ta thật là thô莽.

Lúc ấy bèn đem kể lại chuyện làm quen với hai người Quách Dương ở thôn Ngư Gia mười tám năm trước, đánh giết truy binh thế nào, truy tầm hai người Quách Dương thế nào, sinh sự đánh nhau với Giang Nam thất quái thế nào, hẹn ước tỷ võ thế nào kể lại từ đầu tới đuôi một lượt Quách Tĩnh lúc ấy mới biết thân thế của mình, bất giác nằm phục xuống đất khóc lớn, nghĩ tới việc cha mình chết thảm, thù lớn chưa trả, lại nghĩ tới bảy vị sư phụ ớn nặng như núi, đúng là tan xương nát thịt cũng không đền đáp được.

Hàn Tiểu Oanh dịu dàng nói: -Đàn ông ba thê bốn thiếp cũng là chuyện thường. Sắp tới người cứ đem mọi chuyện báo lại với đại hãn, một chồng hai vợ trọn vẹn đôi đường, có gì không được? Ta thấy Thành Cát Tư Hãn có hơn một trăm vợ cũng còn chưa chịu thôi kia.

Quách Tĩnh gạt nước mắt nói: -Con không cưới công chúa Hoa Tranh đâu.

Hàn Tiểu Oanh ngạc nhiên hỏi: -Tại sao?

Quách Tĩnh nói: -Con không thích cưới nàng.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Không phải người đã đính hôn với cô ta rồi sao?

Quách Tĩnh nói: -Con chỉ coi nàng là em gái, là bạn tốt chứ không muốn cưới nàng.

Khưu Xử Cơ mừng rỡ nói: -Thằng nhỏ giỏi, có chí khí, có chí khí. Bất kể y là đại hãn, công chúa gì gì, người cứ theo lời cha người và Dương thúc thúc cưới Mục cô nương thôi.

Không ngờ Quách Tĩnh lại lắc đầu: -Con cũng không cưới Mục cô nương. Mọi người đều thấy kỳ quái, không biết y muốn gì Hàn Tiểu Oanh là phụ

nữ, dù sao tâm ý cũng tinh tế hơn, bèn hạ giọng hỏi: -Người có người khác rồi phải không?

Quách Tĩnh đỏ bừng mặt, hồi lâu mới gật gật đầu. Hàn Bảo Câu và Khưu Xử Cơ đồng thanh hỏi: -Ai thế?

Quách Tĩnh thẹn thò không đáp.

Hàn Tiểu Oanh đem trước đánh nhau với Mai Siêu Phong. Âu Dương Khắc trong vương phủ đã lưu tâm tới Hoàng Dung, thấy nàng lông mày như vẽ, phong tư xinh đẹp đã ngấm ngấm khen ngợi, lúc ấy xoay chuyển ý nghĩ, lại nhớ tới dáng vẻ rất thân thiết quan tâm của Hoàng Dung với y bèn hỏi: -Là tiểu cô nương mặc áo trắng phải không?

Quách Tĩnh đỏ mặt gật gật đầu.

Khưu Xử Cơ hỏi: -Tiểu cô nương đại cô nương, áo trắng áo đen gì thế?

Hàn Tiểu Oanh trầm ngâm nói: -Ta nghe Mai Siêu Phong gọi y thị là tiểu sư muội, lại gọi cha y thị là sư phụ ...

Khưu Xử Cơ và Kha Trấn Ác đồng thời đứng phắt lên: -Chẳng lẽ là con gái Hoàng Dược Sư?

Hàn Tiểu Oanh kéo tay Quách Tĩnh, hỏi: -Tĩnh nhi, y thị họ Hoàng phải không?

Quách Tĩnh đáp: -Dạ.

Hàn Tiểu Oanh nhất thời hoảng sợ im bặt. Kha Trấn Ác lẩm nhẩm nói: - Người muốn cưới sư muội của Mai Siêu Phong à?

Chu Thông hỏi: -Cha y thị hứa gả y thị cho người à?

Quách Tĩnh nói: -Con chưa gặp cha nàng, cũng không biết cha nàng là ai.

Chu Thông lại hỏi: -Vậy là các người tự ý đính hôn phải không?

Quách Tĩnh không biết tự ý đính hôn là gì, tròn xoe mắt không đáp. Chu Thông nói: -Người nói với cô ta nhất định sẽ cưới cô ta, cô ta cũng nói là sẽ lấy người, có đúng không?

Quách Tĩnh nói: -Chưa nói gì cả.

Một lúc sau, lại nói: -Chẳng cần nói nữa. Con không thể không có nàng. Dung nhi cũng không thể không có con. Hai người chúng con đã biết rõ thế rồi.

Hàn Bảo Câu nhất sinh chưa từng nếm mùi tình yêu nghe mấy câu ấy rất không thích, quát lên: -Ăn nói gì thế?

Hàn Tiểu Oanh lại nhớ tới Trương A Sinh Trong Giang Nam thất quái chúng ta thì Ngũ ca tính nết giống Tĩnh nhi nhất. Nhưng y vẫn ngấm ngấm yêu thương mình mà cho rằng không xứng đáng với mình, không dám để lộ tình ý, cũng giống Tĩnh nhi đối với tiểu cô nương họ Hoàng kia, nói nào là hai người trong lòng đều biết, con không thể thiếu nàng,

nàng cũng không thể thiếu con, nếu trước khi y chết mấy tháng mình cho y biết thật ra mình cũng không thể thiếu y, thì một đời y cũng được vài tháng vui vẻ sung sướng.

Chu Thông nhẹ nhàng nói: -Cha y thì là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, người có biết không? Nếu y biết người lên yêu thương con gái y thì người còn sống được sao? Mai Siêu Phong học chưa được một phần mười bản lĩnh của y mà đã lợi hại như thế. Lão Đào Hoa đảo chủ này mà muốn giết người thì ai cứu nổi?

Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Dung nhi tốt như thế, con nghĩ..., con nghĩ cha nàng cũng không phải là người xấu.

Hàn Bảo Câu mắng: -Nói thôi lắm! Hoàng Dược Sư xấu tàn xấu tệ tại sao không phải là người xấu? Người mau phát thệ thề từ nay về sau vĩnh viễn không gặp mặt con tiểu yêu nữ ấy nữa. Giang Nam lục quái vì Hắc Phong song sát hại chết Tiểu Di đà Trương A Sinh, có mối huyết hải thâm thù với song sát nên cũng giận sư phụ họ thấu xương, đều nghĩ võ công mà Hắc Phong song sát dùng để giết chết Trương A Sinh là do Hoàng Dược Sư truyền cho, nếu trên đời không có lão đại ma đầu Hoàng Dược Sư ấy thì Trương A Sinh cũng không đến nỗi phải chết phí mạng.

Quách Tĩnh cảm thấy khó xử, một bên là ơn sâu của các sư phụ, một bên là tình nghĩa của Hoàng Dung, nghĩ thầm nếu không còn được gặp mặt Dung nhi thì kiếp này làm sao làm người được nữa? Chỉ thấy mấy vị sư phụ đều nghiêm khắc nhìn mình chăm chăm, trong lòng vô cùng chua xót, quỳ hai gối xuống, hai dòng nước mắt chảy ròng ròng trên mặt.

Hàn Bảo Câu bước lên một bước, cao giọng nói: -Nói mau lên! Nói là sẽ không gặp con tiểu yêu nữ ấy nữa.

Đột nhiên ngoài song cửa có một giọng con gái trong trẻo vang lên: - Các người làm gì mà ép y như thế? Thật không biết xấu hổ.

Mọi người đều sửng sốt. Cô gái kia lại nói: -Tĩnh ca ca, mau ra đây!

Quách Tĩnh vừa nghe chính là Hoàng Dung, vừa sợ vừa mừng, sải chân chạy ra, chỉ thấy nàng đang đứng giữa sân, tay trái cầm cương con Hãn huyết bảo câu.

Con tiểu hồng mã nhìn thấy Quách Tĩnh, hí vang mừng rỡ, nhảy cẫng lên. Hàn Bảo Câu. Toàn Kim Phát. Chu Thông. Khưu Xử Cơ bốn người theo ra. Quách Tĩnh nói với Hàn Bảo Câu: -Tam sư phụ, đây là nàng. Nàng là Dung nhi. Dung nhi không phải là yêu nữ!

Hoàng Dung mắng: -Lão béo lùn khó coi nhà người tại sao lại chửi ta là tiểu yêu nữ?

Lại chỉ Chu Thông nói: -Còn gã tú tài xấu xa dơ dáy người tại sao lại chửi cha ta, nói ông là đại ma đầu giết người không chớp mắt?

Chu Thông không quen cô gái nhỏ này, cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm cô gái nhỏ này quả nhiên vô cùng xinh đẹp, nhất sinh chưa từng thấy, chẳng trách Tĩnh nhi lại điên đảo vì y thị như thế. Hàn Bảo Câu lại bưng bưng nổi giận, vênh cả râu lên quát: -Cút mau, cút mau!

Hoàng Dung vỗ tay hát: -Quả dưa lùn, trái cầu da, đá một cước, bắn tung ra, đá hai cước ...

Quách Tĩnh quát: -Dung nhi không được bướng bỉnh? Mấy vị này là sư phụ của ta.

Hoàng Dung lè lè lưỡi, làm ra vẻ mặt nhát ma. Hàn Bảo Câu sải chân bước tới vươn tay đẩy nàng. Hoàng Dung lại hát: -Quả dưa lùn, trái cầu da ...

Đột nhiên đưa tay kéo hông Quách Tĩnh, dùng sức nhắc một cái, hai người cùng vọt lên con tiểu hồng mã. Hoàng Dung kéo cương một cái, con ngựa đã như tên rời khỏi dây bắn thẳng đi. Hàn Bảo Câu thân pháp có nhanh hơn cũng làm sao đuổi theo được con Hãn huyết bảo câu phi như chớp ấy.

Đến khi Quách Tĩnh hơi định thần, quay đầu nhìn lại thì đã không còn nhìn thấy rõ khuôn mặt của bọn Hàn Bảo Câu nữa, trong chớp mắt mọi người đã trở thành một đốm đen xa xa, chỉ thấy gió lộng bên tai, kinh phong tấp mặt, con tiểu hồng mã phóng đi vô cùng mau lẹ.

Hoàng Dung tay phải cầm cương, tay trái đưa ra nắm chặt tay Quách Tĩnh. Hai người tuy chia tay nhau không đầy nửa ngày nhưng mới rời một người trong phòng, một người ngoài cửa đều tim đập thành thịch, lo lắng tức giận chỉ sợ mất nhau, lúc ấy được gặp lại cũng như kiếp khác trùng phùng. Quách Tĩnh trong lòng mơ mơ hồ hồ, tự thấy chạy trốn sư phụ quả thật rất không nên, nhưng nghĩ tới phải bỏ Hoàng Dung còn thân thiết hơn tính mạng của mình, từ nay về sau vĩnh viễn không được thấy mặt, như thế chẳng thà đứt đầu đổ máu chứ quyết không thể nào khuất phục nghe theo được.

Con tiểu hồng mã phi mau một hồi, ra khỏi Yên Kinh mấy mươi dặm Hoàng Dung mới kéo cương dừng lại, nhảy xuống đất. Quách Tĩnh cũng nhảy xuống theo, con tiểu hồng mã không ngừng dúi đầu vào hông y, mười phần thân thiết. Hai người tay nắm tay im lặng nhìn nhau, ngàn muôn câu nói không biết bắt đầu từ chỗ nào.

Tuy không nói câu nào, nhưng đôi lòng tương thông, đều đã sớm biết tâm ý đối phương. Qua một hồi rất lâu. Hoàng Dung nhè nhẹ buông tay Quách Tĩnh ra, lấy trong cái túi cạnh yên ngựa ra một chiếc khăn tay, tới khe nhỏ bên cạnh nhúng nước đưa Quách Tĩnh lau mặt. Quách Tĩnh đang ngơ ngẩn xuất thần, cũng không đón lấy, chợt nói: -Dung nhi, không thể này không xong?

Hoàng Dung giật nảy mình, nói: -Cái gì?

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta quay về gặp các sư phụ của ta.

Hoàng Dung hoảng sợ nói: -Trở về à? Chúng ta cùng trở về à?

Quách Tĩnh nói: -Ờ. Ta phải dắt tay cô tới nói với sáu vị sư phụ và Mã đạo trưởng rằng Dung nhi không phải là yêu nữ ...

Vừa nói vừa cầm tay Hoàng Dung, ngẩng đầu lên nói như chém đinh chặt sắt, tựa hồ bọn Kha Trấn Ác. Mã Ngọc đang trước mặt;

-Sư phụ đối với con ớn nặng như núi, đệ tử có tan xương nát thịt cũng không báo đáp được, nhưng mà.., nhưng mà Dung nhi ... Dung nhi không phải là tiểu yêu nữ, nàng là một cô nương rất tốt rất tốt.., rất tốt.., rất tốt ...

Y trong lòng có vô số lời muốn biện hộ cho Hoàng Dung, nhưng ra tới đầu lưỡi thì ngoài mấy chữ nói nàng rất tốt rất tốt lại không biết nói gì.

Hoàng Dung lúc đầu thấy buồn cười, nhưng nghe đến đoạn sau không kìm được vô cùng cảm động, nhẹ nhàng nói: -Tĩnh ca ca, sư phụ của người rất cảm hận ta, người nói nhiều cũng vô ích. Không cần trở về nữa! Ta theo người vào núi sâu, ra biển lớn, tìm tới nơi nào mà họ vĩnh viễn không tìm tới được.

Quách Tĩnh trong lòng rung động, lập tức nghiêm trang nói: -Dung nhi, chúng ta không trở về không được đâu.

Hoàng Dung kêu lên: -Họ nhất định chia rẽ chúng ta. Hai chúng ta từ nay về sau không thể được gặp mặt nhau nữa.

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta có chết cũng không chia lìa.

Hoàng Dung trong lòng vốn thấy đau khổ, nghe câu nói ấy của y còn hơi cả ngàn lời thề thốt, đột nhiên vô cùng tin tưởng, chỉ thấy hai trái tim đã ràng buộc với nhau, trong thiên hạ không có người nào, không có sức mạnh nào có thể tách rời, nghĩ thầm đúng thế, nhiều lắm là chết, chẳng lẽ còn cô cái gì lợi hại hơn cái chết sao? Liền nói: -Tĩnh ca ca, ta vĩnh viễn nghe lời người. Chúng ta có chết cũng không chia lìa.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -Vốn là ta nói cô rất tốt rất tốt mà.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, lấy trong túi da ra một tảng thịt bò sống, dùng đất bùn bọc lại nhặt một mớ cành khô, đánh lửa lên đốt, nói: -Cho con tiểu hồng mã nghỉ một lúc, chúng ta sẽ quay lại.

Hai người ăn thịt bò, con tiểu hồng mã cũng ăn no cỏ, hai người lên ngựa quay về đường cũ, đến giờ Mùi đã tới trước khách điểm nhỏ. Quách Tĩnh kéo tay Hoàng Dung bước vào khách điểm.

Tiểu nhị trong điểm từng được Quách Tĩnh cho tiền, thấy y quay lại, hớn ha hớn hở bước ra đón, nói: -Chào lão nhân gia, mấy vị ở đây đều đã đi rồi. Lão nhân gia người ăn gì không?

Quách Tĩnh giật mình hỏi: -Họ đi cả rồi à? Có nhớ lại gì không?

Tiểu nhị nói: -Không có. Họ đi về phía nam, mới đi không đầy hai giờ.

Quách Tĩnh nói với Hoàng Dung: -Chúng ta đuổi theo.

Hai người ra khỏi khách điếm lên ngựa đuổi về phía nam nhưng thủy chung không thấy tung tích của tam tử lục quái. Quách Tĩnh nói: -Chỉ sợ các sư phụ đi đường khác.

Bèn giục ngựa quay lại. Con tiểu hồng mã đúng là thần quán, tuy có hai người cưỡi nhưng vẫn phi mau, không có vẻ gì mệt mỏi. Dọc đường hỏi thăm, người đi đường đều nói không thấy nhân vật nào như Toàn Chân tam tử. Giang Nam lục quái.

Quách Tĩnh rất thất vọng. Hoàng Dung nói: -Ngày Trung thu sẽ gặp nhau ở lầu Yên Vũ tại Gia Hưng, lúc ấy ắt có thể gặp các vị sư phụ của người. Người muốn nói ta rất tốt, rất tốt thì lúc ấy nói cũng không muộn.

Quách Tĩnh nói: -Đến Trung thu còn nửa năm nữa.

Hoàng Dung cười nói: -Trong nửa năm ấy chúng ta cứ đi chơi khắp nơi, lại không hay à?

Quách Tĩnh vốn tính tình khoáng đạt, lại là thiếu niên ham chơi, huống chi có người trong lòng bên cạnh, không khỏi thỏa mãn, lập tức vỗ tay khen hay.

Hai người tới một thị trấn nhỏ, nghỉ lại một đêm, sáng hôm sau mua một con ngựa trắng cao lớn. Quách Tĩnh nhất định cưỡi con ngựa trắng, cho Hoàng Dung cưỡi con tiểu hồng mã. Hai người sóng cương cùng đi, dọc đường du sơn ngoạn thủy, vô cùng vui vẻ, hoặc sóng vai nằm trên đồng rộng, hoặc ở chung một phòng ở thôn quê, tuy vô cùng thương yêu nhau, nhưng hai người còn nhỏ ngây thơ, không làm chuyện gì thất lễ. Hoàng Dung thì không có gì đáng lạ. Quách Tĩnh cũng cảm thấy nên như thế.

Hôm ấy tới địa giới Thái Ninh phủ Tập Khánh Tây lộ vùng Kinh đông. Lúc ấy gần tiết Đoan dương, khí trời đã rất nóng bức. Hai người giục ngựa phi suốt nửa ngày, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Quách Tĩnh và Hoàng Dung từ đầu tới lưng toàn mồ hôi. Trên đường cái bụi bay mịt mù, dính vào mặt mũi rất khó chịu. Hoàng Dung nói: -Chúng ta không đi nữa, tìm một chỗ nào mát mẻ nghỉ lại.

Quách Tĩnh nói: -Được rồi, tới chỗ thị trấn phía trước. uống một ấm trà rồi sẽ nói.

Đang trò chuyện, ngựa của hai người đã đuổi tới một chiếc kiệu, một con lừa phía trước, thấy người cưỡi trên lừa thân hình to béo, mặc áo bào gấm Thục màu tím, tay cầm một cái quạt lớn phe phẩy không ngừng, con lừa thì vừa gầy vừa nhỏ, chở tám thân nặng gần hai trăm năm mươi sáu mươi cân của y vô cùng mệt mỏi, bước đi loạng choạng. Tám rèm bốn bên chiếc kiệu bị gió thổi tung lên, trong kiệu là một nữ nhân béo mập mặc áo hồng, không đơn độc thì có đôi, hai tên kiệu phu

cũng đều thân hình nhỏ thó ốm yếu, bước đi cứ thõ hòng hộc. Cạnh kiệu có một a hoàn cầm một chiếc quạt lá bồ, không ngừng quạt cho người đàn bà béo mập trong kiệu. Hoàng Dung giục ngựa vượt lên, đi quá đám người ấy bảy tám trượng thì kéo cương quay đầu ngựa lại, chặn đường chiếc kiệu. Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi: -Cô làm gì vậy?

Hoàng Dung kêu lên: -Ta muốn xem dáng vẻ của vị thái thái này.

Nàng chăm chú nhìn vào trong kiệu, chỉ thấy người đàn bà béo mập ấy khoảng bốn mươi tuổi, trên búi tóc cắm một cành kim thoa, bên mái tóc giắt một đóa hoa vải lớn màu hồng, khuôn mặt tròn như cái mâm, miệng nhọn mắt nhỏ, hai tai vênh ra, mũi bẹp dí xuống mặt trông như không có, mặt trát một lớp phấn dày nhưng bị mồ hôi trên trán chảy xuống vạch ra thành mấy cái rãnh rất sâu. Y thị nghe mấy câu ấy của Hoàng Dung bèn dựng ngược đôi lông mày rậm, hung dữ trợn mắt nhìn rồi the thé kêu lên: -Có cái gì hay mà nhìn?

Hoàng Dung vốn có ý sinh sự, đối phương lại gây hấn trước, đúng là mong mà còn chưa được, bèn kìm con tiểu hồng mã chặn ngay giữa đường, cười nói: -Ta muốn nhìn vóc dáng ẻo lả xinh đẹp của người?

Đột nhiên quát lớn một tiếng, giơ roi lên thúc con tiểu hồng mã xông tới húc vào chiếc kiệu. Hai người kiệu phu cả kinh, kêu lên: -Trời ơi!

Lập tức buông đòn kiệu nhảy tránh qua một bên. Chiếc kiệu đổ xuống, người đàn bà béo mập lăn lông lốc trong kiệu ra ngoài rơi xuống giữa đường, khuỷa tay khuỷa chân không bò dậy không được. Hoàng Dung đã kìm con hồng mã đứng lại, vỗ tay cười lớn.

Nàng đùa xong vốn định quay ngựa bỏ đi, không ngờ người béo mập cười lừa vung roi đánh mạnh tới nàng, chửi: -Quân lưu manh này ở đâu tới thế!

Người đàn bà béo mập nằm ngang giữa đường, miệng không ngớt thao thao chửi mắng tục tĩu.

Hoàng Dung tay trái vươn ra, tóm lấy ngọn roi của người béo mập, thuận tay kéo một cái, y lập tức rơi khỏi lưng lừa. Hoàng Dung giơ roi đánh tới tấp vào đầu vào mặt y. Người đàn bà béo mập kêu lên: -Có nữ cường đạo? Đánh chết người ta rồi! Nữ cường đạo chặn đường ăn cướp?

Hoàng Dung một là không làm, hai là đã làm thì không thôi, rút ngọn Nga mi cương thịch ra, khom lưng một cái, xoẹt một tiếng cắt luôn vành tai trái y thị. Người đàn bà béo mập ấy lập tức mặt đầy máu tươi, kêu rống lên như heo bị chọc tiết.

Lúc ấy người béo mập đã sợ hồn phi phách tán, quỳ xuống đất kêu lên: - Xin nữ đại vương tha mạng? Tôi..., tôi có tiền đây!

Hoàng Dung sa sầm mặt, quát: -Ai cần tiền của người? Người đàn bà này là ai?

Người béo mập nói: -Là.., là phu nhân của tôi! Tôi.., chúng tôi về nhà cha mẹ nàng.., về thăm cha mẹ nàng.

Hoàng Dung nói: -Hai người các người vừa khỏe vừa mập, tại sao không tự mình đi đường? Muốn tha mạng không khó, chỉ là phải nghe lời ta sai bảo!

Người béo mập nói: -Dạ, dạ xin nghe lời sai bảo của cô nương đại vương.

Hoàng Dung nghe y gọi mình là cô nương đại vương cảm thấy rất mới mẻ, bật cười khanh khách, nói: -Hai tên kiêu phu đâu? Cả con a hoàn kia nữa, ba người các người lên kiệu ngồi mau. Ba người không dám chần chừ, đỡ chiếc kiệu lật úp trên đường lên, lần lượt bước vào. May là ba người thân thể gầy thấp, dồn lại chỉ e còn chưa bằng người đàn bà béo mập kia, ngồi trên kiệu cũng không chật chội gì lắm.

Ba người và Quách Tĩnh cùng hai vợ chồng béo mập nọ sáu đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung, không biết nàng có ý định kỳ quái gì. Hoàng Dung nói: -Hai vợ chồng nhà người bình thời tác oai tác phúc, cậy có mấy đồng tiền thói tha khinh khi hà hiếp người nghèo. Bây giờ gặp phải cô nương đại vương, muốn chết hay muốn sống?

Lúc ấy người đàn bà béo mập kia không kêu la nữa, tay trái ôm vết thương trên mặt, cùng người béo mập đồng thanh kêu lên: -Muốn sống, muốn sống, xin cô nương đại vương tha mạng.

Hoàng Dung nói: -Được, hôm nay tới lượt hai người các người làm kiệu phu, khiêng kiệu đi mau!

Người đàn bà béo mập nói: -Tôi.., tôi chỉ biết ngồi kiệu, không biết khiêng kiệu.

Hoàng Dung cửa ngón cương thích vào mũi y thị một cái, quát: -Người không biết khiêng kiệu thì ta sẽ cắt mũi người.

Người đàn bà béo mập sợ bị nàng cắt mất mũi, vội kêu lớn: -Ái cha, đau chết người ta đi thôi.

Hoàng Dung quát: -Người có khiêng không?

Người béo mập đã tới nhắc lấy đòn kiệu, nói: -Khiêng, khiêng, chúng tôi khiêng mà.

Người đàn bà béo mập không biết làm sao, đành khom người nhắc đòn kiệu lên vai, đứng thẳng người lên. Vợ chồng cặp tài chủ này lúc bình thời ăn uống tầm bở rất nhiều, thân thể to lớn khỏe mạnh, khiêng kiệu rảo chân bước đi, rõ ràng rất có tài cán. Hoàng Dung và Quách Tĩnh đồng thanh khen: -Khiêng rất khéo!

Hoàng Quách hai người cưỡi ngựa áp giải sau kiệu. Đi được hơn mười trượng Hoàng Dung mới giục ngựa phi mau, kêu lên: -Tĩnh ca ca, chúng ta chạy thôi?

Hai người phi được một đoạn, quay đầu nhìn lại chỉ thấy cặp vợ chồng béo mập kia vẫn còn khiêng kiệu bước đi, không dám buông xuống, hai người không nhịn được bật tiếng cười ha hả. Hoàng Dung nói: -Mụ đàn bà béo mập kia đáng ghét như thế, vừa khó coi vừa vô tích sự. Ta vốn định bắt y thị đi gả cho Khuru Xử Cơ, chỉ tiếc là ta đánh không lại lão mũi trâu ấy.

Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, hỏi: -Tại sao lại gả cho Khuru đạo trưởng? Y không cần đâu.

Hoàng Dung nói: -Dĩ nhiên là y không cần, nhưng y lại không chịu nghĩ xem, người nói không chịu cưới Mụ cô nương, tại sao y cứ ép người cưới cô ta? Hừ, đợi một ngày nào đó võ công của ta cao hơn lão đạo sĩ mũi trâu ấy, nhất định ta sẽ ép y cưới một nữ nhân vừa xấu vừa dữ, cho y ném mũi bị người ta ép phải cưới vợ.

Quách Tĩnh ghen lời phi cười, té ra trong lòng nàng đã có chủ ý, qua hồi lâu nói: -Dung nhi. Mụ cô nương không phải vừa xấu vừa dữ, có điều ta chỉ cưới cô thôi.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói: -Người không nói ta cũng biết.

Đang đi chợt nghe phía sau một rừng cây lớn có tiếng nước chảy róc rách.

Hoàng Dung phi ngựa vòng ra phía sau, đột nhiên reo mừng âm lên. Quách Tĩnh giục ngựa theo qua, té ra là một dòng khe sâu trong vắt nhìn thấy tận đáy, dưới đáy đầy những viên đá cuội to bằng quả trứng màu lục, màu trắng, màu đỏ, màu tía, hai bên bờ khe đều là liễu rủ, cành lá tha thướt, cá dưới khe bơi lội có thể thấy được.

Hoàng Dung cởi áo ngoài, bùm một tiếng nhảy luôn xuống nước. Quách Tĩnh giật nảy mình, bước tới cạnh khe, chỉ thấy hai tay nàng giơ lên nắm chặt một con cá thanh ngư dài gần một thước, con cá quẫy đuôi lia lịa, cố sức vùng vẫy. Hoàng Dung kêu lên: -Bắt lấy!

Rồi ném con cá lên bờ. Quách Tĩnh thi triển cầm nã thủ chụp lấy, nhưng con cá rất trơn, lập tức rơi xuống, giẫy giụa nhảy tung trên mặt đất.

Hoàng Dung vỗ tay cười lớn, kêu lên: -Tĩnh ca ca, xuống đây bơi nào.

Quách Tĩnh sinh trưởng ở sa mạc, không biết thủy tính, cười cười lắc đầu.

Hoàng Dung nói: -Xuống đây, ta dạy người bơi.

Quách Tĩnh thấy nàng nô đùa trong nước rất thú vị, lập tức cởi áo ngoài, từng bước từng bước lội xuống khe. Hoàng Dung kéo chân y một cái y đứng không vững ngã luôn xuống nước, sau lúc hoảng sợ, lập tức uống mấy ngụm nước. Hoàng Dung cười rộ đỡ y lên, dạy y cách hít thở khua tay khua chân.

Phép bơi lội chủ yếu là ở chỗ hít thở. Quách Tĩnh thu tập nội công có căn bản, tinh thông công phu hít thở thổ nạp, tập được nửa ngày đã biết

cách thức. Đêm ấy hai người nghỉ lại cạnh khe, sáng sớm hôm sau lại một người dạy một người học bơi. Hoàng Dung sinh trưởng ở hải đảo, từ nhỏ đã thông thạo thủy tính. Hoàng Dược Sư văn học võ học không môn nào không tinh thâm, chỉ có công phu dưới nước là thua xa con gái. Quách Tĩnh được thầy giỏi chỉ điểm, mỗi ngày bơi lội dưới suối bốn năm giờ, sau bảy tám ngày đã có thể ra vào dòng suối nổi chìm như ý.

Hôm ấy hai người bơi suốt nửa ngày vẫn còn thích thú, bèn bơi lên ngọn suối, được vài dặm chợt nghe tiếng nước vang lên, chuyển qua một khúc quanh thấy phía trước có một làn nước đổ xuống, là một ngọn thác cao hơn mười trượng, như một tấm rèm trắng buông xuống sườn núi. Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, chúng ta chui qua thác này lên đỉnh núi đi.

Quách Tĩnh nói: -Được, chúng ta thử xem. Cô mặc chiếc Nhuyễn vị giáp vào để phòng thân.

Hoàng Dung nói: -Không cần đâu?

Rồi kêu lớn một tiếng, hai người đồng thời nhảy vào giữa thác, thế nước rất mạnh, đừng nói là vin treo, ngay cả đứng cũng đứng không vững, cước bộ vừa hơi nhích, thân hình đã bị dòng nước xô đi. Hai người thử mấy lần, cuối cùng đành phải lui lại.

Quách Tĩnh trong lòng không phục, hùng hổ nói: -Dung nhi, chúng ta nghỉ lại một đêm, sáng mai sẽ quay lại.

Hoàng Dung cười nói: -Được? Nhưng cũng không cần phải tức giận cái thác này.

Quách Tĩnh tự thấy mình vô lý, bật cười ha hả.

Ngày hôm sau lại thử thì bò lên được hơn một trượng. May là hai người khinh công cao cường, mỗi lần bị dòng nước xô đi, chẳng qua chỉ rơi xuống phía dưới chứ không bị thương. Hai người luyện tập thủy tính, hàng ngày ra vào lên xuống dòng thác. Đến hôm thứ tám. Quách Tĩnh đã lên tới đỉnh núi, vươn tay kéo Hoàng Dung lên. Hai người lên tới đỉnh núi nhảy nhót reo hò, vui mừng như điên, nắm tay nhau nhảy vào thác trôi xuống dưới.

Như thế qua hơn mười ngày. Quách Tĩnh nhờ nội công thâm hậu, thủy tính cũng đã không còn kém, tuy so với Hoàng Dung thì còn kém xa nhưng Hoàng Dung nói cũng đã hơn cha nàng nhiều. Hai người chơi đến lúc chán chê, mới lên ngựa đi về phía nam.

Hôm ấy tới cạnh Trường Giang, trời đã xế chiều. Quách Tĩnh thấy sông lớn chảy về đông, sóng trắng cuộn cuộn, bốn bề vô cùng vô tận, nước trên thượng du không ngừng đổ về, chợt thấy hào khí xông mây, thân hình như họa làm một với nước sông. Ngắm nhìn hồi lâu. Hoàng Dung chợt nói: -Phải đi thôi.

Quách Tĩnh nói: -Phải!

Hai người ở chung với nhau trong bấy nhiêu này, đôi bên không cần nói nhiều cũng đã biết tâm ý đối phương. Hoàng Dung nhìn thấy ánh mắt y đã biết y nghĩ tới việc qua sông.

Quách Tĩnh tháo cương cho con ngựa trắng, nói: -Không cần người nữa, tự ta đi thôi.

Rồi vồ lên mông con hồng mã một cái, hai người một ngựa nhất tề nhảy xuống sông. Con tiểu hồng mã hí dài một tiếng bơi vọt lên. Quách Tĩnh và Hoàng Dung sóng vái bơi sau, hai người ra tới giữa sông, con tiểu hồng mã đã xa xa phía trước.

Trên trời sao dày lấp lánh, ngoài sóng giô trên sông thì không có tiếng gì khác, tựa hồ giữa trời đất chỉ còn có hai người.

Lại bơi một lúc, đột nhiên mây đen che kín bầu trời mặt sông tối sẫm lại, kè đó sấm chớp nổi lên, liên tiếp nổ rền, mỗi tiếng sét tựa hồ đều giáng xuống đỉnh đầu.

Quách Tĩnh kêu lên: -Dung nhi, cô sợ không?

Hoàng Dung cười nói: -Có người bên cạnh, ta không sợ.

Mùa hè dễ mưa dễ tạnh, hai người bơi tới bờ bên kia thì mưa đã tạnh, trăng sáng lộ ra trên không. Quách Tĩnh nhặt cành khô nhen lửa. Hoàng Dung lấy quần áo trong bao phục ra cho hai người thay, đem quần áo ướt hong lên đồng lửa.

Chợp mắt một lúc, trời đã dần sáng, trong một nhà dân quê cạnh bờ sông có tiếng một con gà trống gáy vang.

Hoàng Dung ngáp một cái ngồi dậy, nói: -Đói quá!

Rồi sải chân chạy về phía đó, không đầy một khắc cắp một con gà trống to béo ở nách chạy về, cười nói: -Chúng ta chạy cho xa, đừng để chủ nhân nhìn thấy.

Hai người đi hơn một dặm về phía Đông, con tiểu hồng mã lọc cọc đi theo phía sau. Hoàng Dung dùng ngọn Nga mi cương thịch mổ bụng con gà, rửa sạch bộ lòng, cũng không nhổ lông, dùng nước và một mớ đất bọc ngoài con gà, đặt lên lửa đốt. Đốt một lúc, trong khối đất bốc ra một mùi thơm, đợi đến khi đất bùn đã khô, tách lớp đất khô ra, lông gà cũng theo đó rụng ra, thịt gà trắng nõn, mùi thơm sực mũi.